

Glass/Steagall-banklov

En tværpolitisk patriotisk koalition i USA's senat forsøgte at få genindført Glass/Steagall. Det blev stoppet af Obama og bankerne, men kampen stopper ikke der.

S 4

THE 22ND DISTRICT IN TEXAS KESHA'S VICTORY

Valgsejr i Texas

LaRouche-demokraten Keshia Rogers vandt det demokratiske primærvalg i det 22. kongresdistrikt i Texas med en kampagne for at afsætte Obama og redde USA's rumprogram NASA.

S 12

ft.dk

Foretræde i Folketinget

Schiller Instituttet havde foretræde for Folketingets Politisk-Økonomiske Udvalg den 15. april 2010. Danmark behøver et økonomisk nødprogram og en Glass/Steagall-lovgivning.

S 3

Schumann
200 år

side 10

GLASS-STEAGALL NU!

UNDERKAST BANKERNE KONKURSBEHANDLING

»Det meste af det som folk betragter som finansielle værdier er totalt værdiløse. De er derivater. De er pokerchips, de er sekundære værdemål. De repræsenterer ikke reelle fysiske værdier. Det er et svindelnummer. Vi taler om måske milliarder af nominelle dollarværdier, som findes rundt om i verden som finansielle værdier i form af gæld, der ingenting er værd!«

»Og det er et spil. Det er, som hvis man tog et spil matador med på Wall Street, spillede med matadorpenge og så erklærede, at man havde vundet en stor sejr. Når nogen så kom og bad om at få betalt regningen for aftenens traktament, så var der ikke virkelige penge at betale med, men kun matadorpen-

ge. Så er spillet forbi. Det er, hvad vi står med.«

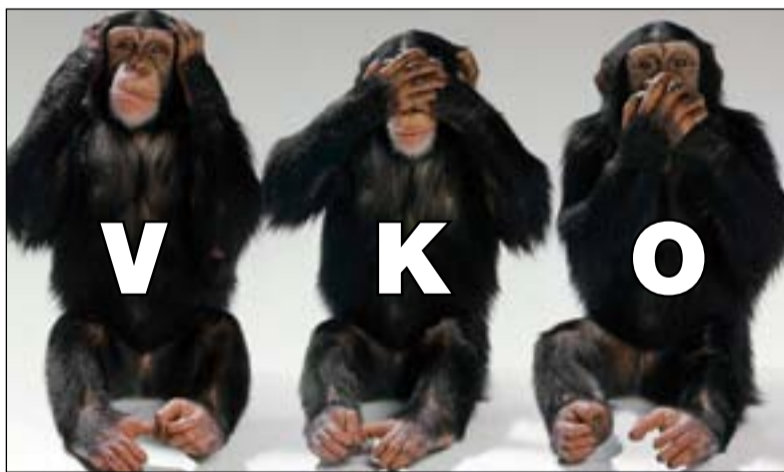
»Så ved hjælp af en Glass/Steagall-strategi tager vi hele systemet, genindfører en Glass/Steagall-lovgivning, og under den annullerer vi alle matadorpengene, mens vi forsvarer værdien af legitime typer af værdier, som vi har i normale banker.«

»Og spørgsmålet er derfor: Hvem støtter vi? Støtter vi USA's befolkning? Støtter vi nødvendigvis industri? Støtter vi kommunerne og deres funktioner? Støtter vi selve vores nation? Eller støtter vi udlændinge, monstrene med deres hjælpepakker, eksemplificeret ved Det britiske Imperium?«

S 5-9

Investeringer i stedet for sparekniven

»Den »genopretningsplan«, som regeringen og Dansk Folkeparti fremlagde den 25. maj, afslører på pinlig vis en afgrundsdyb mangel på forståelse af nationaløkonomi.«

»Regeringen har lanceret hjælpepakke på hjælpepakke til finansverdenen, men har intet gjort for at komme den spekulation til livs, der har skabt krisen. Samtidig har man siddet med hænderne i skødet, mens produktive arbejdspladser i byggeri, industri og landbrug forsvinder.«

»For at føje spot til skade på står statsministeren, at ingen havde kunnet forudsige krisen – for slet

ikke at tale om at forhindre den – og at der ingen alternativer er til at svinge sparekniven. Som de tre berømte abekatte nægter man at se, høre eller tale om alternativer til den forvrængede virkelighedsopfattelse, man har valgt at have.«

»Der er ingen undskyldning for at være så uvidende og inkompetente. I de sidste mange år har Lyndon LaRouche og Schiller Instituttet ved utallige lejligheder advaret regeringen og Folketinget imod det sammenbrud, vi nu står midt i.«

S 2

DET GLOBALE FINANSSYSTEM

En fatal fejl er fundet ved 024:C010P i VD PYCO(01) + 51498B897. Det eksisterende system er lukket ned.

- * Tryk af vilkårlig tast hjælper ikke.
- * Du kan ikke genstarte systemet.
- * Alt hvad du har gemt er gået tabt.

Installer Glass/Steagall for at overleve.

S 11

Investeringer i stedet for sparekniven

af Tom Gillesberg, formand for Schiller Institutet i Danmark, den 30. maj 2010

Den »genopretningsplan«, som regeringen og Dansk Folkeparti fremlagde den 25. maj, afslører på pinlig vis en afgrundsdyb mangel på forståelse af nationaløkonomi. Man insisterer fortsat på, at ingen var i stand til at forudsige den nuværende krise i det internationale finanssystem eller fremlægge visioner for, hvordan man skulle sikre det fysiske økonomiske fundament for fremtiden.

Regeringen har lanceret hjælpepakke på hjælpepakke til finansverdenen, men har intet gjort for at komme den spekulation til livs, der har skabt krisen. Samtidig har man siddet med hænderne i skødet, mens produktive arbejdspladser i byggeri, industri og landbrug forsvinder.

For at føje spot til skade påstår statsministeren, at ingen havde kunnet forudsige krisen – for slet ikke at tale om at forhindre den – og at der ingen alternativer er til at svinge sparekniven. Som de tre berømte abekatte nægter man at se, høre eller tale om alternativer til den forvrængede virkelighedsopfattelse, man har valgt at have.

Er det en for hård dom over regeringen og dens støtteparti? Nej, for der er ingen undskyldning for at være så uvidende og inkompetente. I de sidste mange år har Lyndon LaRouche og Schiller Institutet ved utallige lejligheder advaret regeringen og Folketinget imod det sammenbrud, vi nu står midt i. Vi har påvist, at det måtte komme på grund af den uhammede finansspekulation, der har fået lov til at dominere økonomierne, og har dokumenteret, hvordan man både kan stoppe den destruktive spekulation og genopbygge den fysiske økonomi, vi skal leve af i fremtiden.

I 2005 stillede jeg sammen med andre kandidater op som Schiller Institutets Venner med sloganet: »Når boblen brister... Et nyt Bretton Woods-finanssystem«, i 2007 med: »Efter finanskrakket – Magnet tog over Kattegat« og i 2009 på »Kun et nyt kreditsystem kan redde Danmark«. Udover valgkampene har vi udgivet 10 kampagneaviser i samlet knap en halv million eksemplarer. Vi har i Prometheus og vores

Nyhedsorientering i årevis gjort det muligt for folketingsmedlemmer at se ind bag den pseudovirkelighed, massemediernes fodrer offentligheden med, og vi har igen og igen fremlagt situationens alvor i Folketinget, senest ved et foretræde for Det Politisk-Økonomiske Udvalg den 15. april (se side 3), der efterfølgende blev omdelt til samtlige folketingsmedlemmer og ministre.

I stedet for »genopretningsplanens« sparepolitik, der blot vil forværre de problemer vi står med, behøver vi en dansk udgave af Glass/Steagall (se side 4), der kan skille skidt fra kanel. Bankers nyttige aktiviteter i økonomien bør beskyttes og sikres overlevelse, mens den destruktive finansspekulation må lukkes ned.

Vi må så fremrykke offentlige investeringer i infrastruktur, hospitaler, skoler og lignende, mens vi hasteforbereder en række store infrastrukturprojekter: Femern Bæltbroen (der burde sættes i gang allerede i år), Kattegat-broen med et dansk magnetognet, der gør det muligt at komme fra Århus til København på under en halv time, og en Helsingør/Helsingborg-tunnel. Samtidigt må vi sørge for, at truede arbejdspladser i industri og landbrug så vidt muligt reddes, og at nye højteknologiske, energi-, forsknings- og kundskabsintensive arbejdspladser etableres. F.eks. kan vindmølleindustrien erstattes af deltagelse i bygningen og driften af kernekraftværker.

Eurokrisen er en systemkrise

Det haster med at få disse tiltag i gang, for det pressen har omtalt som den græske krise, eller efterfølgende som eurokrisen, er i virkeligheden et sammenbrud af hele det internationale gælds- og spekulativt styngede finanssystem. Når EU den 15.-16. maj lavede en kæmpe hjælpepakke på 750 mia. euro, som man sagde var for at redde Grækenland, var det i virkeligheden for at redde bankerne, der havde penge i klemme i Grækenland, og et desperat forsøg på at udskyde et system-sammenbrud gennem at lade EU-landene (og frem for alt Tyskland) overtage al den dårlige, ubetalelige gæld. Den europæiske Centralbank,

ECB, begyndte, i modstrid med sit mandat, at opkøbe græske, portugisiske og spanske statsobligationer og låne enorme pengesummer ud til de betrængte banker, så de kunne fortsætte deres finansspekulation. Samtidigt gennemtvinger man drakoniske nedskæringer ikke blot i Grækenland, men i alle EU-landene. Man har sat kursen mod hyperinflation, som den man så i Weimar-Tyskland i 1923, fordi EU's politiske klasse besluttede sig for at være lakajer for finansver-

ske kansler til den blandt tyskerne ekstremt upopulære beslutning, er der også noget andet i gære i Tyskland. De tyske myndigheder indførte pludseligt på egen hånd, og uden om EU, et forbud imod de såkaldte »naked shorts« (at sælge værdipapirer man ikke ejer) på banker, forsikringselskaber og statsobligationer. Og man er i gang med at forberede lovgivning til helt at forbyde dem på alle områder. Man diskuterer også, i stigende grad også offentligt, muligheden for at

Lars Løkke Rasmussen: »Nu skal regningen betales!«

Tyskland forlader euroen og går tilbage til D-marken.

nen i stedet for at tjene befolkningens interesser. Det er baggrunden for Løkke Rasmussens »genopretningsplan«.

EU's ulovlige og udemokratiske hovsæløsninger vil med garanti ikke fungere, for man har ikke gjort noget ved det egentlige problem: finansspekulationen og finansverdenens enorme mængder af fiktiv ubetalelig gæld. Derfor vil krisen ikke blot brede sig fra Grækenland til Portugal, Irland og Spanien, men også til det langt mere bankerotte Storbritannien – og alle de banker og finansaktører, der har bøgerne fulde af værdiløse tilgodehævninger. Kun en Glass/Steagall-lovgivning, med et stop for finansspekulation og kredit til investeringer i infrastruktur og produktion, kan løse krisen.

Selv om EU's hjælpepakke som på plads efter hårdt pres fra både England og USA, der tvang den ty-

ske kansler til den blandt tyskerne ekstremt upopulære beslutning, er der også noget andet i gære i Tyskland. De tyske myndigheder indførte pludseligt på egen hånd, og uden om EU, et forbud imod de såkaldte »naked shorts« (at sælge værdipapirer man ikke ejer) på banker, forsikringselskaber og statsobligationer. Og man er i gang med at forberede lovgivning til helt at forbyde dem på alle områder. Man diskuterer også, i stigende grad også offentligt, muligheden for at

Tyskland forlader euroen og går tilbage til D-marken.

Oprøret i USA

I USA har man i langt højere grad fået lov til at føle de frygtelige konsekvenser af den form for inkompetence, som regeringens »genopretningsplan« er udtryk for. Obama blev valgt på at gøre op med Bush-regeringens politik, men har i stedet fortsat den og gjort den værre. Finansverdenen har fået tusinder af milliarder i hjælpepakker, mens den amerikanske befolkning mister deres jobs, deres hjem, deres sundhedssystem og deres fremtid. Obamas manglende indgriben overfor BP's, Britisk Petroleum, undladelsessynder, der har ført til den største oliekatastrofe i amerikansk historie, bekræfter billedet af en præsident og en kongres, der tager imod ordre fra London og finansverdenen i stedet for den amerikanske befolkning. Derfor vokser hadet imod Washington og de siddende politikere dag for dag.

Den tværpolitiske patriotiske alliance i Senatet, der under lederskab fra Maria Cantwell og John McCain kæmpede for at få en Glass/Steagall-lovgivning igennem, tabte i første omgang, men der er en voksende vrede i befolkningen, der er klar til at rense ud i Washington. Man vil ikke længere finde sig i, at

politikerne sidder befolkningens og nationens interesser overhørig. Ved det demokratiske primærvalg i det 22. kongresdistrikt i Texas vandt LaRouche-demokraten Keshia Rogers efter en kampagne, hvor hun krævede præsident Obamas afsættelse ved en rigsretssag, og i de andre primærvalg, der har fundet sted i den seneste tid, har befolkningen stemt imod de siddende politikere fra både det demokratiske og republikanske parti – med mindre de har taget afstand fra Wall Street.

Men vil befolkningens vrede bare føre til kaos og anarki i USA, eller kan der komme løsninger? Med tre unge kandidater fra LaRouches Ungdomsbevægelse som spydspids, er der stadig flere kandidater, der stiller op på en platform med LaRouches program. Der er en voksende bevidsthed om, at alternativet til den afskyede politik fra Washington er at gå tilbage til det oprindelige amerikanske økonomiske system, som man så glimt af under Kennedy og senest så i den længerevarende aktion under Franklin D. Roosevelt. Med en indførelse af Glass/Steagall, afskaffelse af derivater og de fiktive finansværdier, massive investeringer i infrastruktur og genopbygningen af USA's produktive kapacitet, så kan den amerikanske økonomi reddes ud af sin håbløse situation. Gennem en efterfølgende 4-magts alliance mellem USA, Kina, Rusland og Indien kan et nyt globalt kreditsystem efterfølgende etableres.

Nøglen til en sådan økonomisk genrejsning er den helt specielle amerikanske nationaløkonomiske tradition, der står i skærende kontrast til det britiske liberale system, der har regeret verdensøkonomien siden Roosevelts død i 1945. I det amerikanske system, som det blev sat i værk af USA's første finansminister Alexander Hamilton, forsøger man ikke at tiltrække private udenlandske investeringer, men lader i stedet en nationalbank skabe den fornødne kredit til opbygning af infrastruktur, industri, landbrug og lignende.

Det økonomiske valg vi nu skal træffe drejer sig ikke om penge, men om hvilket af disse to systemer, der skal regere vores samfund: Det amerikanske System, hvor formålet med økonomien er befolkningens velfærd gennem opbygning af infrastruktur og produktion, og et bedre liv for stadig flere mennesker gennem videnskabeligt og teknologisk fremskridt. Eller Det britiske System, hvor befolkningens ve og vel ofres på de private finansinteressers alter.

VKO-flertallet har desværre valgt forkert og har derfor udspillet sin rolle i dansk politik.

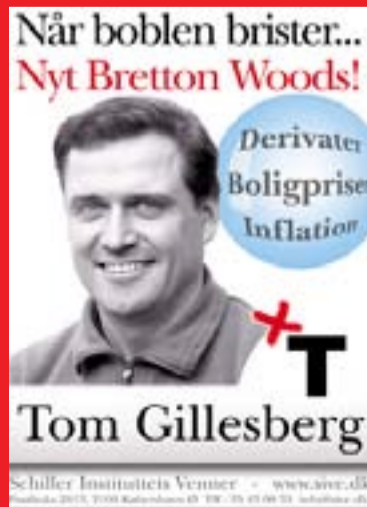
Lars Løkke Rasmussen: »Ingen kunne forudsige krisen!«

Tom Gillesberg: »Jo, det kunne vi!«

Kommunalvalg 2005

Folketingsvalg 2007

Kommunalvalg 2009

Schiller Institutets kampagneavis nr. 11, sommer 2010

Udgivet af Schiller Institutet.
Sankt Knuds Vej 11, kld. tv., 1903 Frederiksberg C, tlf: 35 43 00 33.
si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk.
Århus: 28 51 87 50 og 60 16 40 96.

Bidrag kan sendes til Giro: 564-8408 eller homebanking: 1551-0005648408.

Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.), Michelle Rasmussen, Janus Kramer Møller, Feride Istogu Gillesberg, Percy Rosell.

Tryk: Dansk AvisTryk.
Oplag: 45.000 eksemplarer.

ISSN: 1902-5351

Danmark behøver et økonomisk nødprogram og en Glass/Steagall-lovgivning

Schiller Institutets foretræde for **Folketingets Politisk-Økonomiske Udvalg** den 15. april 2010 af formand Tom Gillesberg. Se dias og medlemmernes spørgsmål på: www.schillerinstitut.dk

De selvsamme økonomer, der ikke var i stand til at forudse den dramatiske finansielle krise verden blev kastet ud i fra sommeren 2007 og fremefter, og som i løbet af 2008 blev til den værste økonomiske krise i moderne tid, forsøger at tale krisen ihjel. Jo, der var en krise, siger de, men i kølvandet på de mange hjælpepakker til den finansielle sektor begynder hjulene så småt at komme i gang igen, og hvis vi bare venter tålmodigt og svinger sparekniven flittigt, så vil alt være tilbage ved det gamle om kort tid. Det er desværre en farlig illusion.

I modsætning til hvad disse charlataner siger, så er krisen på ingen måde forbi, for den vilde ukontrollerede finansspekulation, der som en kræftsvulst har drænet den fysiske økonomi og forårsaget krisen, er ikke blevet fjernet. Tværtimod har banker og spekulanter fået en finansiell blodtransfusion uden historisk sidestykke, og finansverdensens kæmpetab blev ikke afskrevet, men blot dækket til med en mur af penge fra verdens regeringer og centralbanker. I stedet for på denne måde at nære kræftsvul-

nedskæringer, der vil kaste landet ud i kaos og uregelmæssighed.

Men det er ikke bare Grækenland, der slæber rundt på en kæmpe gæld, de aldrig kan betale. Grækenlands problemer er småting imod den gæld eurolandene Irland, Italien, Portugal og Spanien har, og dertil skal man huske at andre lande, som f.eks. England og USA, er langt mere ubehjælpeligt bankerot. Her i Europa, såvel som på global skala, gælder det, at der er langt mere gæld, end verdens nationer formår at forrente og betale tilbage.

Forsøger man at gøre det gennem fascistiske nedskæringsprogrammer, som dem man så i Italien og Tyskland i 30'erne, vil vi blot igen få kaos og krig. Forsøger man at kamuffere problemet gennem at låne penge til banker med værdiløse obligationer og værdipapirer som sikkerhed, som Den europæiske Centralbank og Federal Reserve gør netop nu, så skaber man i stedet hyperinflation. Der er ingen løsninger indenfor det nuværende bankerotte system.

Samtidigt skal man være klar over, at Tyskland ikke vil acceptere at dække de store tab i de andre

i den finansielle verden.

En Pecora-kommission havde, i lighed med den netop udgivne islandske rapport, afsløret, hvordan den finansielle verden havde korrumpet den politiske, og hvordan finansverdenen berigede sig selv på bekostning af alle andre. Roosevelt fik så genetableret tilliden til USA's banker, gennem at etablere et sikkerhedsnet under dem, men først efter at man havde fundet ud af, hvad der skulle reddes, og hvad der kunne gå konkurs. Kun de dele der var vitale for realøkonomien, blev reddet – ikke alle spekulanterne på Wall Street.

Samtidig gennemførtes en Glass/Steagall-lovgivning i USA, der tvang alle banker til at vælge imellem at være en normal bank eller sparekasse, med det formål at lade kunderne få tilgang til normal ind- og udlånsaktivitet, eller en investeringsbank, der spekulerede på egne og kundernes vegne. De to ting måtte ikke længere foregå i samme bank, og i mange tilfælde måtte banker deles i to. Den amerikanske stat lavede en indskudsgaranti for de normale banker og sparekasser, mens investeringsbankerne fik lov

Kattegatbro

Nøglen til en god fremtidig dansk økonomi er statslige investeringer i store infrastrukturprojekter, som f.eks. en Kattegatbro og et dansk magnettoget, der drastisk reducerer rejsetiden og øger økonomiens produktivitet.

byggede mekanismer til skabelsen af store mængder billige kreditter gennem landenes nationalbanker – til finansiering af store infrastrukturprojekter og økonomisk opbygning.

LaRouche har foreslået, at USA finder sammen med Kina, Rusland og Indien som ryggraden i en sådan ny økonomisk verdensorden. Hvis de fire står sammen, så vil resten af verden følge trop. Denne tankegang er der, på trods af Obamas forræderiske britisk-inspirerede politik, der hjælper Wall Streets spekulanter, mens hele den amerikanske realøkonomi kollapser, en voksende forståelse for i USA. Der er en kreds af ledende økonomer, der igennem en direkte dialog med LaRouche, er i gang med at sammensætte et nødprogram for at redde USA. Samtidigt er der et voksende oprør i den amerikanske befolkning imod både Kongressen og Obama. Man ønsker i stigende grad ikke blot at udskifte hele Kongressen, men også Obama selv gennem en rigsretssag. Det sås bl.a. den 2. marts ved det demokratiske primærvalg i det 22. kongresdistrikt i Texas, hvor LaRouche-medarbejderen Keshia Rogers vandt en jordskredssejr på en kampagne for at redde det amerikanske rumprogram NASA og afsætte Obama ved en rigsretssag.

tunnel og et dansk højhastigheds toget, helst i form af et magnettoget². Mangler vi pengene til investeringerne, lader vi Nationalbanken udstede den fornødne kredit³.

Da Shakespeare skrev tragedien Hamlet, var det for at påminde os alle om, at menneskelige tragedier er selvskabte, gennem at politiske ledere klammer sig til tidens populære vrangforestillinger i stedet for at kaste dem overbord og lade fremtidens behov bestemme nuets politik. Lad os derfor, i stedet for fortsat at lytte til inkompetente økonomer, der tror at økonomi blot drejer sig om penge og selvskabt grådighed, og som blot vil fuldbyrde den igangsatte tragedie, lytte til de vise ord fra Lyndon LaRouche. Økonomi drejer sig ikke om penge, men om hvordan vi mennesker ved brug af vores iboende erkendelsesmæssige evner skaber videnskabeligt og teknologisk fremskridt, og hvordan vi, gennem målrettede investeringer til gavn for de kommende generationer, sikrer både det almene vel og vores egen udødelighed.

Tak for ordet.

Fodnoter:

1. Siden Nixon fjernede de faste valutakurser, gennem at tage dollaren af guldet i 1971, er den finansielle verden blevet stadig mere afreguleret. Fra 1987 og fremefter blev der under Alan Greenspan skabt en ufattelig stor mængde af nye finansinstrumenter, de såkaldte derivater, der i dag er mange gange større end verdens bruttonationalprodukt, og som verdens regeringer og finansmyndigheder ingen kontrol har med. Samtidigt blev Glass/Steagall-lovgivningen også ophævet i USA i 1999, ligesom anden lovgivning der skulle holde spekulationen nede.

2. Og selvfølgelig de nye jernbaneskinner, der fremover skal transportere store godsmængder fra Norden over Helsingør/Helsingborg og Femern Bælt til kontinentet.

3. Nationalbanken udlåner pengene til den danske stat, kommuner og lign. (evt. også til forskning, landbrug og virksomheder) til specifikke kategorier af investeringer, der fastlægges af Folketinget. Løbetiden vil være på 10-30 år, og renten på højst 1-2 procent. Fordi pengene bruges på investeringer, ikke den løbende drift, undgår man at det fører til en underminering af kronen. Som det viste sig, da Alexander Hamilton etablerede USA's første nationalbank, så vil valutaens troværdighed stige, i takt med at investeringerne øger værdien af den danske økonomi.

Skidt eller Kanel?

sten behøves et indgreb i form af en global Glass/Steagall-lovgivning, der kan skille skidt fra kanel i den finansielle sektor. Derefter må der skabes statslige kreditter til store infrastrukturprojekter, forskning og udvikling, så økonomien kan genopbygges.

Den amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouche, der som den eneste præcist har forudsagt ikke blot den nuværende krise, men alle de seneste årtiers kriser i finanssystemet, har advaret om, at gennemføres dette program ikke i USA og internationalt, så er vi i ekspresfart på vej ind i en ny mørk tidsalder, hvor verdensøkonomiens evne til at forsørge befolkningen vil styrtdykke, og medføre det største folkemord i den menneskelige historie.

Eurokrisen

I de seneste par måneder er den internationale krise også blevet til en eurokrise. Grækenland svæver på kanten af en statsbankerot, og man forsøger at få de øvrige eurolande til, i modstrid med Maastricht- og Lissabon-traktaterne, at gå ind og dække de græske underskud – mod at Grækenland så til gengæld gennemfører drakoniske

eurolande, og selv hvis en tysk regering skulle lade sig presse til det, er uviljen i befolkningen så stor, at det ville skabe et politisk ragnarok.

Den tyske forfatningsdomstol afsagde allerede i 1993 en dom, i et søgsmål anlagt af den tyske statsretsprofessor Schachtschneider, der konkluderede, at den tyske indtræden i euroen er betinget af, at euroen skal være ligeså stabil som D-markens var det.

Er dette ikke tilfældet, må Tyskland overveje at forlade euroen igen. Der vil i den kommende tid blive rejst nye søgsmål på baggrund af euroens påviselige ustabilitet, og om det stadig er lovligt for Tyskland at være med i den.

Gør som Franklin Roosevelt

Danmark, EU og resten af verden er fanget i en dødelig fælde: Forsøger man at redde alle værdier i finansverdenen gennem fortsatte finansielle hjælpepakker, vil det blot føre til statsbankerotter og hyperinflation. Gør man intet, vil alle de bristende finansbobler trække tæppet væk under bankerne og sætte økonomierne helt i stå. Derfor er man tvunget til, som Franklin Roosevelt gjorde det i 1933, at rense op

til at sejle deres egen sø. Det hele skulle overvåges af et finanstilsyn.

I dag er den finansielle verden langt mere oppustet og gennemråden end dengang¹. Man ved ikke, hvad den faktiske situation for verdens finansinstitutioner egentlig er. Vi må derfor, som en del af en sådan moderne global Glass/Steagall-lovgivning, ikke gentage Roskilde Bank-fiaskoen, men gå igennem bankernes forskellige finansielle værdier og aktiviteter, og skelne skidt fra kanel. Alle derivater og andre eksotiske finansinstrumenter må afskrives og forbydes. Bankernes involvering i spekulative bobler og pengestrømme fra den illegale økonomi, som f.eks. den narkotikahandel i Afghanistan, der er 40-doblet i løbet af de seneste otte og et halvt år, stoppes. De normale bankaktiviteter, der understøtter realøkonomien, kan derimod fortsætte – om nødvendigt med en statsgaranti.

Nyt kreditsystem

Samtidigt må vi indføre et nyt internationalt Bretton Woods-finanssystem, i form af et kreditsystem med faste valutakurser verdens lande imellem, der har ind-

Glass/Steagall banklov nu!

I begyndelsen af maj måned forsøgte en tværpolitisk patriotisk fraktion i Det amerikanske Senat at få en Glass/Steagall-banklov til at være en del af Obamas finansreformlov. Obama fik det sammen med bankerne afværget, men kampen er langt fra ovre

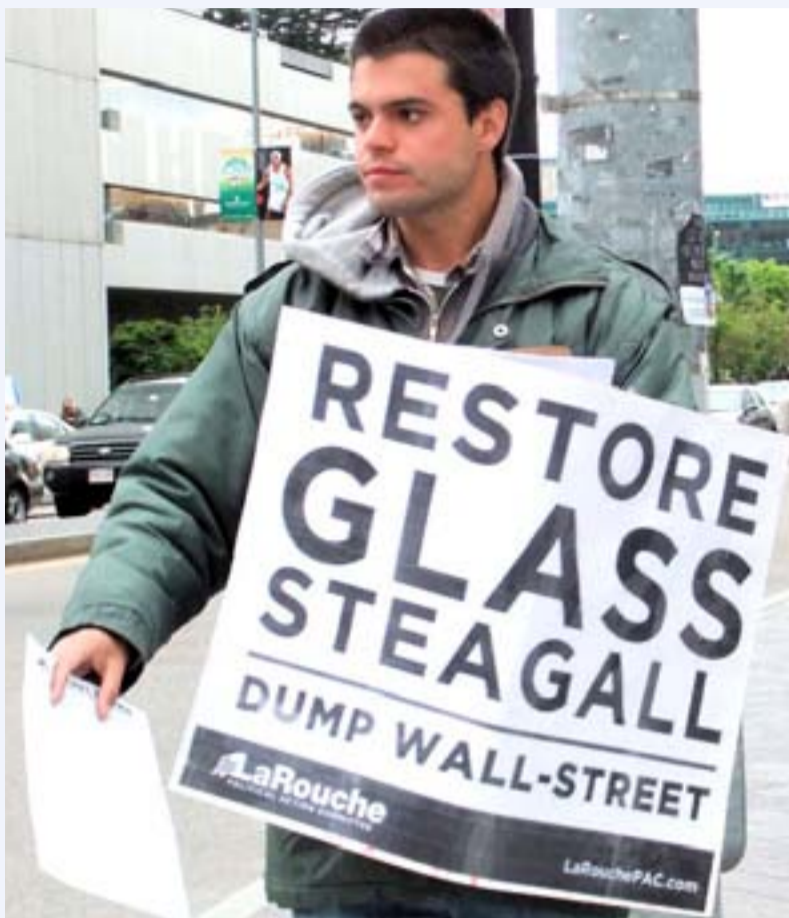
Siden sommeren 2007 har Lyndon LaRouche fremhævet genindførelsen af Glass/Steagall-loven, som et obligatorisk første skridt til at overleve finanskrisen. Den adskilte, indtil den blev afskaffet af Larry Summers i 1999, normale banker og investeringsbanker, og forhindrede, at almindelige mennesker og deres banker blev hvirvlet ind i spekulationen på finansmarkederne. Afskaffelsen af Glass/Steagall bærer et hovedansvar for den eksplosion i spekulation, der har skabt den nuværende krise.

Den 6. maj 2010 introducerede en patriotisk gruppe af senatorer, under ledelse af demokraten Maria Cantwell fra Washington State og republikaneren John McCain fra Arizona (den republikanske præsidentkandidat i 2008), et ændringsforslag (S. 2886) i Det amerikanske Senat for at genindføre Glass/Steagall-lovgivningen (et lignende forslag, H.R. 4375, er fremsat af 14 medlemmer af Repræsentanternes Hus).

Ændringsforslaget blev fremsat i forbindelse med behandlingen af en 1400-sider lang reformlov, som senator Chris Dodd havde fremlagt i samarbejde med Obama-administrationen. Reformloven blev præsenteret som et radikalt indgreb imod Wall Street og de store banker, men den manglede netop de to ting, der for alvor ville sætte et stop for spekulationsorgiet: En genindførelse af Glass/Steagall og et forbud imod derivater (de ukontrollerede finansinstrumenter som langt overgår verdens pengemængde).

Den amerikanske Glass/Steagall-lovgivning fra 1933 opstod i kølvandet på børskrakket i 1929 og de omfattende banksammenbrud, der kom i begyndelsen af 30'erne. En offentlig høring under ledelse af Ferdinand Pecora, der skulle afdække årsagerne, afslørede en omfattende svindel på Wall Street. Det kom også frem, at J.P. Morgan og andre finansfirmaer, udover at svindle og bedrage deres klienter, ejede det meste af Kongressen. En vred befolkning krævede handling, og det gjorde det muligt for senator Carter Glass, demokrat fra Virginia, og det demokratiske medlem af Repræsentanternes Hus, Henry Steagall fra Alabama, med præsident Franklin D. Roosevelts velsignelse at fremlægge og få vedtaget en lov, der skulle forhindre at det samme kunne ske igen: Glass/Steagall-bankloven.

Den pålagde alle banker at vælge mellem at være en normal bank, med ind- og udlånsaktivitet, boliglån og lign., der var dækket af en statslig indskudsgaranti, eller være en investeringsbank på Wall Street, der hverken måtte drive normal bankvirksomhed eller være dækket af indskudsgarantien. De banker, der havde begge typer aktiviteter, skulle inden for et år opdele sig i to forskellige enheder, der intet måtte have at gøre med hinanden, hverken i ejerskab, direktion eller daglige aktiviteter. Der skulle være en

En aktivist fra LaRouche-kampagnen med et skilt »Genetabler Glass/Steagall - Drop Wall Street«. LaRouche-kampagnen mobiliserede titusinder af henvendelser til Senatet, for at give medlemmerne modet til at modstå presset fra Wall Street og Obama og vedtage Glass/Steagall-bankloven.

brandmur imellem normale banker og investeringsbankerne på Wall Street.

Så snart Roosevelt var død i 1945 begyndte en lang og sej kamp fra London og finansverdens side for at komme af med den statslige kontrol over økonomien og føre magten tilbage til de private finansinteresser, der styrer »det frie finansmarked«. I 1971 lykkedes det at få Nixon til at tage dollaren af guld, og de efterfølgende flydende valutakurser betød et nyt stort spekulativt marked. I 1987 »løste« Alan Greenspan så den daværende akutte krise i verdens finanssystem, gennem at tillade indførelsen af derivater. Det betød, at finansverdenen pludselig kunne skabe sin egen ubegrænsede kredit til spekulation, f.eks. gennem at sælge derivater baseret på amerikanske boliglån. I løbet af 90'erne blev den offentlige kontrol med finansverdenen så fjernet skridt for skridt, og i 1999 fik man så ophævet Glass/Steagall. Det er denne fantastiske succes for finansverdens afregulering, der har bragt systemet til fald.

I takt med sammenbruddet af det finansielle system siden sommeren 2007 har finansverdenen fået kæmpe hjælpepakker for at overleve: Først tusinder milliarder af dollar under Bush og siden endnu flere under Obama. Lyndon LaRouche og andre amerikanske patrioter protesterede højlydt, og krævede i stedet en konkursbehandling af de insolvente finansinstitutioner. Investeringer i den amerikanske fysiske økonomi og befolkningens ve og vel måtte være vigtigere end at

sammen med demokraterne, så man kunne mønstre de fornødne 60 stemmer, men det mislykkedes, fordi demokraterne Maria Cantwell og Russ Feingold stemte imod. De krævede at få en diskussion om Glass/Steagall.

24 timer senere forsøgte Harry Reid sig på ny, og denne gang fik han de fornødne 60 stemmer. En nyvalgt republikansk senator fra Massachusetts, Scott Brown, svigtede sine valgløfter og stemte for – efter at have fået indrømmelser på vegne af de lokale banker og forsikringsselskaber. Efterfølgende blev finansreformloven vedtaget uden Glass/Steagall eller et forbud imod derivater.

Men historien stopper ikke her. Politikerne i Washington er forhadte i den amerikanske befolkning som aldrig før, fordi de intet har gjort for at redde befolkningen og nationen sikkert gennem krisen. Indtil nu har vreden mest været rettet imod Kongressen, men det er ved at ændre sig. Obama er sluppet af sted med flotte taler og indtrykket af, at han har gjort noget, f.eks. med sundhedsreformen og finansreformen. Men når man ser det efter i sømmene, så ser man, at han i stedet for at gribe ind imod de forhadte banker, forsikringsselskaber og spekulanter, blot har handlet på deres vegne. Han har taget imod

ordrer fra London og finansverdenen, ikke fra den amerikanske befolkning.

Det bliver tydeligere for flere og flere, specielt med Obamas manglende indgriben imod BP, British Petroleum, hvis uansvarlighed har skabt den største oliekatastrofe i den amerikanske historie. Derfor nærmer regnskabs time sig for Obama. Befolkningen kommer ikke til at sidde med hænderne i skødet og acceptere, at de mister alt, og LaRouche-kampagnen er ude på gader og torv, på internettet og på radioen, for at give det voksende oprør retning og mål.

Under indtryk af den amerikanske diskussion, og den aktive kampagne LaRouche-bevægelsen har ført internationalt for Glass/Steagall, sker der også noget i Europa. Det italienske medlem Cristina Muscardini rejste spørgsmålet om en indførelse af en europæisk version af Glass/Steagall i Europa-Parlamentet, og folkevalgte i en række europæiske lande overvejer ligeledes at tage det op i deres nationale parlamenter.

Diskussionen om Glass/Steagall er ikke slut, men er kun lige begyndt. LaRouche-kampagnen og andre patrioter vil sørge for, at vi får genetableret de brandmure, der kan forhindre vore nationer i at blive brændt ned til grunden. - tg

Præsident Franklin D. Roosevelt underskriver den historiske Glass/Steagall-lov i 1933. Umiddelbart til højre og venstre for ham ses Carter Glass og Henry Steagall, der tog initiativ til »Bankloven af 1933«, der blev kaldt Glass/Steagall-loven. Nedenunder ses den demokratiske senator Maria Cantwell og republikaneren John McCain, som sammen anførte forsøget i Senatet på at få Glass/Steagall-loven ind i Obamas finansreformlov.

Den værste krise i moderne tid

Lyndon LaRouche holdt denne tale for et publikum i det nordlige Virginia den 8. maj 2010 som første del af et webcast. En afskrift af hele webcasten med efterfølgende diskussion, og de komplette lyd- og videooptagelser, er tilgængelige på www.larouchepac.com

Der er to emner jeg vil tage op i dag, udover de spørgsmål der vil blive stillet efterfølgende. Det første er den umiddelbare krise. Det andet er, hvad vi skal gøre, hvis vi lykkes med at få indført de nødvendige tiltag, som kan håndtere krisen. Den første del er elementær, og den anden er videnskabelig.

Vi har et lovforslag, i form af et ændringsforslag [der vil genindføre Glass/Steagall-lovgivningen], og der er andre lovforslag involveret i kongressen. Det er et lovforslag, der nyder støtte af en gruppe af ledende republikanere og demokrater, som er fast besluttet på, at Obamas politik ikke går igennem: At den lovgivning, som Obama forsøger at få igennem, vil blive stoppet, og at han vil mislykkes. Og det vil sandsynligvis føre til enden på hans præsidentskab.

Det der er sket er ikke en intern affære i USA. Det er en national affære i USA, men det er ikke i sin natur en amerikansk affære. Det er [et sammenbrud af] hele det britiske system. Det britiske System er ikke Det britiske Monarki, selvom Det britiske Monarki er en del af det, det er det internationale finansielle system under lederskab af lord Jacob Rothschild, der fungerer som agent for Det britiske Monarki. Kernen i dette er Inter Alpha-[bank] gruppen.

Officielt er Inter Alpha-gruppens hovedoffer euroen: Alle landene, der er en del af euroen, er det første der ødelægges. Men den bestemmende faktor i euro-systemet siden 1989 har været Det britiske System. Euroen er en marionetdukke for Det britiske Imperium. Den mest magtfulde finansielle indflydelse i Det britiske Imperium har været centreret i Inter Alpha-gruppen med mange forskellige udløbere, hvis magt i høj grad er placeret hos piraterne i Caribien.

F.eks. så har de folk, der i dag ejer Rusland finansielt, sit hovedkvarter i Caribien, og de er pirater. Den russiske økonomi styres i dag af pirater fra Caribien, hvoriblandt nogle taler russisk. Som i Antigua hvor man ikke kan få et hotelværelse, hvis man ikke har en russisk accent. Sådan ligger landet.

Græsk hjælp gav bagslag

Så her er, hvad der skete: Forsøget på at lave et svindelnummer, som tilsyneladende var en succes i én forstand – at bruge en hjælpepakke til Grækenland til at smadre nationerne på det europæiske kontinent – har givet bagslag og er slået til imod systemets hjerte, euro-systemet, der er kontrolleret af Det britiske Monarki, gruppen for Det britiske Imperium. Hvad der f.eks. skete i USA i torsdags, [da Wall Street på et øjeblik faldt med ni procent], var en refleksion af det. Vi nærmer os et punkt, som falder sammen med denne græske hjælpepakke, som var ren fup: Grækenland skulle aldrig have haft en

hjelpepakke. De skulle, som en suveræn nation, have gennemført en reorganisering af sine finanser på national basis. At forsøge at trække hele Europa ind i en hjælpepakke for Grækenland er samtidig et forsøg på at ødelægge hele Europa. Vi gjorde hvad vi kunne for at få det til at give bagslag, og det gjorde det. Og der har været et stemningsskifte i Europa, inklusive i valgkampen i den tyske delstat Nordrhein-Westfalen, i løbet af de seneste to uger. Et pludseligt stemningsskifte i befolkningen som en refleksion af denne proces.

Det der skete var, at spekulatio- nen på Wall Street blev viklet ind i den overordnede magt, som styrer Wall Street. Wall Street er kontrolleret af Det britiske Imperium, det er ikke amerikansk ejendom. Så det, vi ser som en amerikansk krise, er i virkeligheden en britisk krise, fordi det britiske system er på vej til at eksplodere! Det har nået punktet, hvor det springer i luften ...

Obama er en britisk marionetdukke, han er ikke en rigtig amerikaner. Han er måske født i USA, det er der megen diskussion om, men ikke desto mindre er han nominelt amerikaner. Men han besidder ikke den amerikanske ånd, hverken i tilbøjelighed eller i form af ejerskab. Han ejes af Det britiske Imperium via den rådne britiske aflægger i Chicago. Han er en marionetdukke.

Så denne marionetdukke vil få besked om at hjælpe briterne på USA's bekostning. Men ikke alle i USA er dumme eller forrædere. Der er nogle personer i vores politiske liv, der ikke er forrædere. Det er bl.a. folk som senator John McCain og senator Maria Cantwell og flere andre, bl.a. Feingold, og de vil ikke blot sidde og se til, mens USA ødelægges. Derfor har de besluttet sig for at blokere Dodds lovgivning. Deres ændringsforslag til Dodds lovgivning er allerede blevet fremlagt i senatet tidligere. Så vi har at gøre med en gruppe af stålsatte personer, som ved, at det britiske system er i gang med at kollapse. Og ved, at hvis USA ikke iværksætter de rette tiltag for at forsvare sig imod et kollaps af Det britiske System, så går vi ned!

Så folkene bag McCain, Cantwell m.fl. handler ikke som en politisk fraktion, men som patrioter. Og dem, der går imod dem, handler ikke som patrioter. For hvis det britiske system går ned, hvis euro-systemet kollapse, som det vil gøre på den ene eller anden måde, det er allerede dødsdømt, systemet er færdigt, og der er ingen der kan redde det, så er spørgsmålet: Vil vi gå ned sammen med det? Og de på Wall Street, der støtter præsidentens politik i det her, er forrædere, for de er villige til at ofre USA for Storbritanniens interesser.

Så der er nogle patrioter i USA. Hvad er John McCain? Han er republikaner, men det er ikke, hvad der vigtigt ved ham. Han er en soldat, eller rettere en flådemand. Han kommer fra flere generationer af le-

dende personer i den amerikanske flådetradition. Han er en patriot. Det han reagerer på, er ikke en mulighed for at få en fordel for sit parti i det politiske spil, men han handler som en patriot. Det samme gør Maria Cantwell, Feingold og de andre. De handler som patrioter for at mobilisere et forsvar for USA imod det pågående totale sammenbrud af det internationale finansielle og monetære system. For hvis vi for-

tador med på Wall Street, spillede med matadorpenge og så erklærede, at man havde vundet en stor sejr. Når nogen så kom og bad om at få betalt regningen for aftenens traktement, så var der ikke virkelige penge at betale med, men kun matadorpenge. Så er spillet forbi. Det er, hvad vi står med. Vi har at gøre med et system baseret på matadorpenge. Alle disse finansielle derivater, denne enorme mængde

let dengang, uden en stor krise, for at stabilisere USA's økonomi. Det gjorde vi ikke, pga. Barney Frank og hvad han repræsenterede, dem der stod bag ham.

Så vi gjorde ikke, hvad vi skulle have gjort. Dette fortsatte så med rækken af svindelnumre i 2008 under Bush. Så begyndte vi med alle hjælpepakkerne for at dække over alle forbrydelserne, der var blevet begået. Og nu har vi en mere eller mindre sulten og desperat amerikansk befolkning. De er på grænsen til massesult, helt bogstaveligt. Et totalt sammenbrud. Og spørgsmålet er derfor: Hvem støtter vi? Støtter vi USA's befolkning? Støtter vi nødvendig industri? Støtter vi kommunerne og deres funktioner? Støtter vi selve vores nation? Eller støtter vi udlændinge, monstrene med deres hjælpepakker, eksemplificeret ved Det britiske Imperium? Det er valget, vi må træffe.

Vi siger: »Vi skylder Jer ikke noget som helst. Vi har en forfatning, og det vi har været udsat for er i modstrid med vores forfatning.« Vi gør som Roosevelt, da han reddede USA fra en lignende katastrofe i 1933 med Glass/Steagall-lovgivningen. Glass/Steagall er ikke en eller anden vild idé, det er princippet fra USA's forfatning. Men det krævede en specifik lov, som greb ind under specifikke omstændigheder, for at forsvare vores nation imod en trussel. Det er, hvad Glass/Steagall er. Larry Summers, som er sindssyg, kom derind sammen med et moralsk problem, [finansminister] Geithner, og det hjalp i hvert fald ikke.

Vi har nået et punkt, hvor vi er en del af et britisk system – hele det internationale system. Man ved ikke, hvem der ejer hvad. Det er et kæmpe spil, med elektroniske hastigheder, som er ekstremt kompliceret. Folk tegner en gardering imod andre folk, som forsøger at komme op med en gardering, imod en gardering, imod en gardering, imod en gardering! Så det der skete i torsdags var, at intensiteten i folks forsøg på at beskytte deres bagdel imod det britiske kollaps betød, at vi fik et sammenbrud. Det hele kollapsede, fordi det ikke længere kunne kontrolleres. Det var en uberegnelig udvikling der fandt sted – men man kunne regne ud, at den måtte finde sted, når man tager højde for vanviddet hos de folk, der styrer USA's bank- og finanssystem, og hvor skør den siddende præsident faktisk er. Der var ingen forholdsregler til at forhindre det.

Så vi havde et totalt sammenbrud på børserne i torsdags. Hvad forårsagede det? Den britiske krise. Den britiske krise!

Det patriotiske flertal

Hvad er så reaktionen? Det, der nu træder frem, er en opsplitning og en reorganisering af de to ledende partier, og der vil sandsynligvis være mange komplikationer, der støder til. Vi ser en republikansk-demokratisk fraktion, som McCain

Den 87-årige amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouche, der var i stand til at forudsige det nuværende globale finansielle sammenbrud og har anvist en vej ud af det. En voksende gruppe af amerikanske politikere og økonomer lytter til LaRouches regelmæssige webcasts, for at få inspiration til, hvordan USA overlever marionetduken Obama, der på ordre fra London ofrer USA og den amerikanske befolknings ve og vel på finansverdens alter.

svarer Det amerikanske System, bl.a. imod den siddende præsident, og Europa går ned, så kan vi i USA igangsætte en genopbygning af Europa ved at udstrække dette Glass/Steagall-system, som vi har tænkt os at indføre her, til Europa.

Matador eller Glass/Steagall

Hvad er det vi står med? Det meste af det som folk betragter som finansielle værdier er totalt værdiløse. De er derivater. De er pokerchips, de er sekundære væddemål. De repræsenterer ikke reelle fysiske værdier. Det er et svindelnummer. Vi taler om måske billiarder af nominelle dollarværdier, som findes rundt om i verden som finansielle værdier i form af gæld, der ingenting er værd! Og det er et spil. Det er, som hvis man tog et spil ma-

penge, alle disse hjælpepakker, er fup og svindel.

Så ved hjælp af en Glass/Steagall-strategi tager vi hele systemet, genindfører en Glass/Steagall-lovgivning, og under den annullerer vi alle matadorpengene, mens vi forsvare værdien af legitime typer af værdier, som vi har i normale banker.

Det der har fundet sted siden 2007, og specielt siden 2008, har ødelagt banksystemets integritet. Det blev gjort helt bevidst af en skør fyr fra omegnen af Cape Cod i Massachusetts [Barney Frank], som hverken er ret fornuftig eller forståelig, men som alligevel er et stinkende problem. Vi ødelagde, hvad vi kunne have reddet. Jeg sagde, hvad der skulle gøres i sommeren 2007. Vi kunne have hand-

og Cantwell er typiske eksempler på, men kun eksempler. Og det er en hurtigt voksende bevægelse blandt politikerne i USA på begge sider. Det må indrømmes, at det lederskab, der modsætter sig Obamas plan og briterne, stadig nominelt set er i mindretal, men med opbakning fra den amerikanske befolkning er det ikke længere.

Hvad vil »opbakning fra den amerikanske befolkning« sige? Alle de folk vi så i august 2009, som kom ud og sagde: »Vi vil dræbe dig« til politikerne, de tidligere havde stemt på. »Du forrådde os. Vi vil dræbe dig for det, du er i gang med på sundhedsområdet«. Så nu er der en situation, hvor befolkningen ikke længere støtter det nominelle flertal for Obama i Kongressen. Befolkningen vil ikke længere bakke det op eller støtte det. De vil kapitulere til det eller lade være. Og når det bliver klart for dem, at de har en måltavle, hvormed de kan gå op imod det, så vil de gøre det. Det, de ønsker, er at kendte ledende politiske personligheder i USA, eller noget lignende, træder frem som en samlet gruppe og siger: »Vi tror, at tiden er kommet til at stoppe det her nonsens.« Så vil flertallet af befolkningen i USA lige nu støtte et sådant politisk lederskab, hvis de finder det troværdigt og de er villige til at gøre det. Derfor er senatorerne John McCain og Maria Cantwell sammen med deres støtter som en lavine, der ruller ned af en bjergside og vokser i materiale, kraft og antal, mens den ruller fremad.

De er fast besluttede på at stoppe ethvert forsøg på at tvinge en Dodd-lovgivning igennem, hvis den ikke indeholder Glass/Steagall. De vil blokere processen, og de har evnen til at gøre det, og vi er i en proces, hvor der lige bag dem kan ses og høres, stadig mere tydeligt, den lavine som styrter ned af bjergsiden. Det er et spørgsmål om tid. Der vil være en overvældende majoritet i USA, en patriotisk majoritet, som vokser hurtigt og spreder sig som en løbeild lige nu, der vil stille sig bag oppositionen under lederskab af McCain og Cantwell, og som i princippet vil være ustoppelig.

Vi vil sandsynligvis snart få en politisk afstemning om Glass/Steagall eller noget, der gør det ud for det samme.

Vi vil også have sat briterne på den anden ende med hvad vi gør. Briterne vil vide, at *vi har sendt dem til helvede*. Hvor de vil få en varm modtagelse. Det er, hvor vi står.

To faktorer i historien

Så vi er i en situation, hvor vi er i stand til at forandre historien. Sådan her vil det ske: Det er to faktorer i historien. Den såkaldte objektive faktor, måden tingene bevæger sig på, hvordan man opfatter sine interesser, folks frygt og forhåbninger. Og man ville sige: »Hvorfor styrer disse ting ikke altid politikken?« For det gør de ikke. Der kommer et skifte i den almene opfattelse, den slags begivenhed Shelley henviser til i sin »In Defense of Poetry«. De fleste folk bliver grebet af noget, de ikke altid helt forstår. Men det tvinger dem til at handle på en bestemt måde, som de finder i deres egen interesse. Og som i almenhed, eller ganske ofte, repræsenterer en mere ædel karakter, som strømmer ind i folk, end den de havde før.

Den amerikanske Uafhængig-

hedskrig er et typisk eksempel på det. Det skete her. Det var en isoleret begivenhed. Vi var ikke i Europa. Og amerikanerne her erkendte, at de var nødt til at forsvare hvad de havde opbygget her i Nordamerika, og det gjorde de. De fik støtte fra folk i Rusland, Frankrig, Spanien og andetsteds, og vi vandt vores frihed. Vi vandt vores republik.

Vi vandt også krigen imod briterne under borgerkrigen. Vi vandt kampen imod slaveriet. Vi vandt kampen imod tilbagestående i al almindelighed. Vi vandt kampen for at udvikle de vestlige territorier. Vi vandt kampen for at samle nationen som en transkontinental nation, fra den atlantiske kyst til Stillehavet. Det gjorde vi som et folk på denne måde. Vi led også i lange perioder, mens vi ventede på, at disse forandringer skulle finde sted. Men kraften bag reformerne kom over os som en flodbølge, og vi blev mobiliserede. Da vi fandt egnede ledere, lyttede vi til dem, og de reddede os.

Det der ses i McCain-Cantwell-initiativet er et betimeligt tiltag, et svar på den instinktive reaktion i den amerikanske proces af en trussel imod vores eksistens. Det må indrømmes, at de fleste medborgere ikke helt forstår, hvad det her drejer sig om. Men de ved, hvad effekten er. De kan lugte, at undergangen er på vej til at ramme dem. De ved, at der må gøres noget. Og når så nogle, som f.eks. John McCain, senator Cantwell og andre, siger: »Vi mobiliserer for at forsvare denne nation fra disse frygtelige ting, fra denne sammenbrudskrise der truer os alle. I ved alle sammen, at I har mistet jeres arbejde, jeres byer er i en håbløs forfatning, jeres vandforsyning er brudt sammen, alt går ad helvede til! I kan ikke bare sidde der. *I må gøre noget* for at forandre situationen. I kan ikke lade det her fortsætte på den måde det går!«

Og det der normalt sker i en sådan situation er, at der kommer et punkt, hvor nogle politikere, nogle ledende personer, træder frem. De taler sammen. De undersøger. De er først vældigt forsigtige. Så begynder de at finde ud af, at de trækker andre folk til, i samme sags tjeneste. De begynder at fornemme muligheden for at tage magten, den politiske magt og indflydelse.

Så siger de: »Vi kan stoppe processen. Vi kan stoppe processen med en Glass/Steagall-aktion.« Og en sådan Glass/Steagall-aktion er nu på dagsordenen. De andre ting træder i baggrunden. Det er nu det gælder. Enten støtter man Glass/Steagall, eller også er man ikke i virkelighedens verden. Det er situationen lige nu.

Har vi styrken til lige nu at tvinge det igennem? Ikke helt endnu, men efter min tale i dag, som vil blive hørt og diskuteret blandt relevante kredse – jeg er faktisk ikke i en direkte sammensværgelse med dem, men de ved, hvad jeg gør, og jeg ved, hvad de gør, og vi er ikke særligt uenige. For det, der forener os, selvom vi kommer fra forskellige baggrunde, er, at vi alle er patrioter. Det er forskellen. Og alle dem der går imod os, er ikke rigtige patrioter, og det er forskellen. Når den amerikanske befolkning kommer op i omdrejninger og har en tydelig sag og et distinkt lederskab, så vil de reagere på det, og de er allerede begyndt at reagere.

Og det, der vil ske i Europa over de næste par dage, vil være med til

SÆT GANG I DEN D BYG STORE INFRASTR

Kattegatbro

Dansk magnettogetsnet (i rødt) og veje

at forme begivenhederne, for det europæiske system *er i gang med at kollapse netop nu*. Iværksættelsen af hjælpepakkerne til Grækenland har konsekvenser, som betyder, at det nuværende europæiske monetære og finansielle system er dømt til undergang. Det har ingen overlevelseshancer. Det vil disintegrere. Det britiske Imperium vil disintegrere. Det britiske Imperium vil true USA, for kun briterne holder med oppositionen til Glass/Steagall-reformen netop nu, eller folk der er under britisk indflydelse på den ene eller den anden måde. Og Europa vil gå ned.

Sådan fungerer Glass/Steagall

Men hvis USA bliver organiseret omkring en Glass/Steagall-reform, hvad vil der så ske? De fleste af de penge, som Wall Street og lignende folk hævder at de ejer, vil forsvinde. Pist væk. Vi vil opdage, at det er matadorpenge. Vi behøver ikke at betale det. Det er væk!

Men det betyder også, at mange banker vil forsvinde. Ikke dem alle sammen for vi kan også redde nogle banker. Vi går ind i bankerne, med en Glass/Steagall-forordning i hån-

den, og siger: »Vi skal rense op i jeres konti. Det meste af jeres finansielle krav og fordringer vil ende i den store skraldspand ovre i hjørnet og være ude af billedet.« Der er så et lille beløb tilbage, som vi faktisk redder, overfor en papirkurv fuld af billiarder af dollars, værdiløse dollars, en beskedent lille del af den samlede gigantiske mængde.

Og hvad så? USA har nu renset sig selv for denne gæld til svindlere fra London og New York – og også fra Chicago. Vi vil ikke betale den – deres penge er nu erklæret værdiløse. Deres nominelle værdier er erklæret værdiløse. Hvis vi har det rette lederskab i USA's regering, så vil alle gå med, eller næsten alle, de fleste vil brokke sig men så gå med alligevel. Hvorfor vil de gå med? Fordi de ønsker at overleve. De har brug for at være koblet på det, som har de virkelige penge – og de vil gå med i det, specielt hvis det er en rimelig aftale.

Vi vil så udstede en masse lån, statslige lån, statslig kredit. Vi vil udstede dem under en Glass/Steagall-standard, og vi vil finansiere de banker, vi vælger at redde. Vi vil tage den del af bankerne, dem der

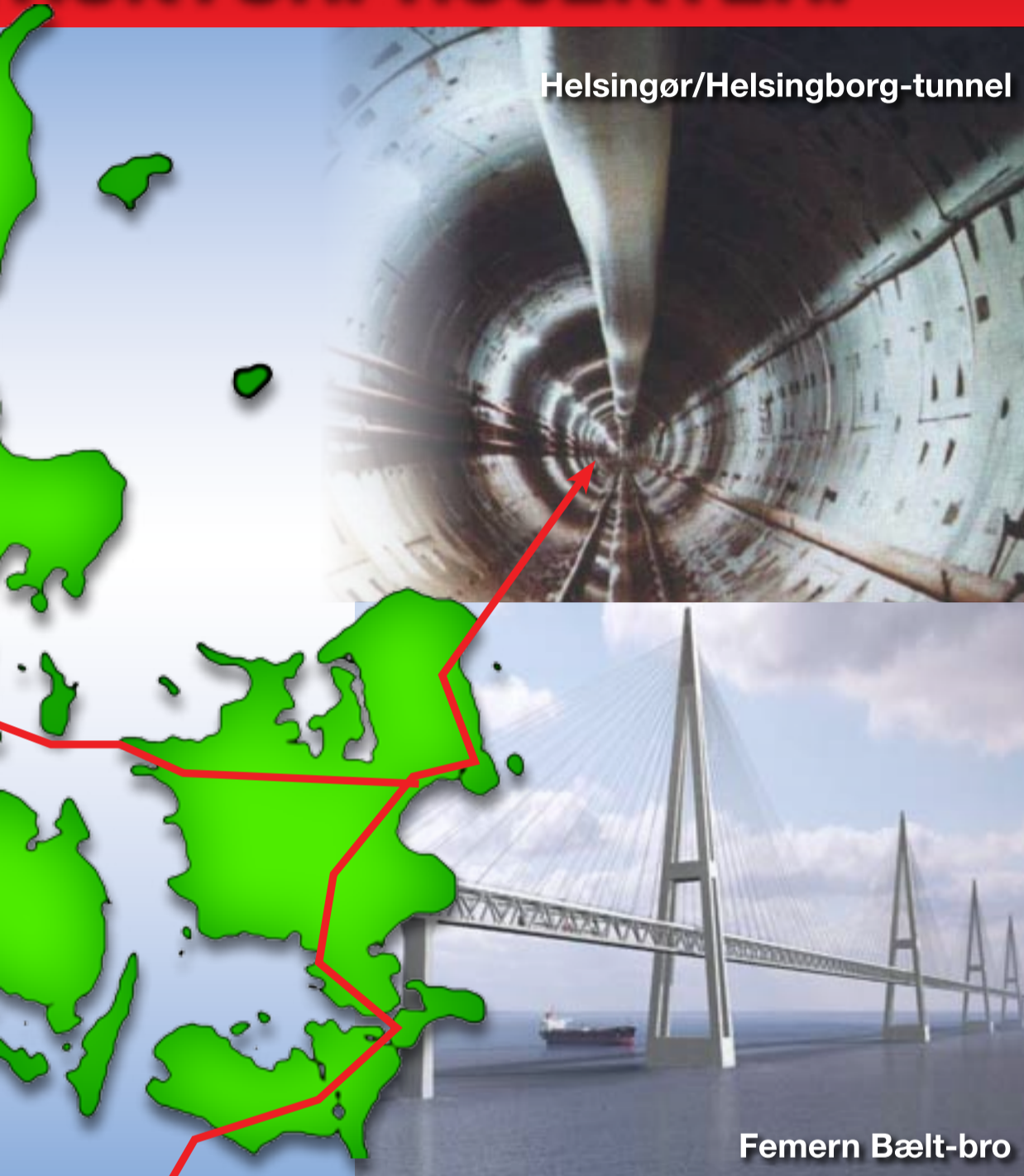
er parasitter, og kassere dem. Det er forbi. Det er matadorpenge. Vi vil ikke mere acceptere matadorpenge i bankverdenen. Hvis du forsøger at bruge dem, bliver du smidt ud.

Så nu har vi et meget mere beskedent banksystem, der er renset for alle disse parasitter. Den nationale regering kan nu udstede penge og kreditter gennem Kongressen. De vil blive kanaliseret til legitime banker, handelsbanker og lignende type banker, redde sparebanker og handelsbanker i almenhed. Og de andre banker skal forsvinde hurtigst muligt.

Hvad gør vi så? Vi har ikke meget af økonomien tilbage mere. Den har vi mere eller mindre ødelagt, specielt i løbet af de sidste tre år under lorten Bush og Obama. Så det vi har, er resterne af det vi engang havde indenfor industri og infrastruktur.

Som f.eks. vandforsyningen i USA. I 1966-68 havde vi nulpunktet. Siden dengang har vores investeringer i grundlæggende økonomisk infrastruktur været negative, fordi de smarte fyre gjorde hvad de gjorde. Vi plejede at have en kommunal vandforsyning, hvor

DANSKE ØKONOMI: INFRASTRUKTURPROJEKTER!

Helsingør/Helsingborg-tunnel

Femern Bælt-bro

kom - muren ville eje
vand - forsyningen. Og
vand - forsyningen ville have
ansatte, som tog sig af alle de es-
sentielle funktioner, inklusive at
rense vandet og lign., reparere rø-
rene og vedligeholde systemet.

Men så blev det besluttet, at
man kunne spare penge ved at over-
lade det til private interesser. Og de
private interesser ville ikke sørge
for vedligeholdelsen af vandforsyn-
ningen. Så derfor har mange byer
i USA mistet deres vandforsyning.
Vandforsyningen er 60-100 år gam-
mel og er ikke blevet vedligeholdt.
Og vi har en katastrofal rate af sam-
menbrud i de kommunale vand-
systemer. Fordi vi ansætter billig
arbejdskraft, der ikke har nogen
pensionsaftale og de andre ting, der
plejede at være en selvfølge at man
havde i offentlige selskaber, der
tjente offentligheden, som f.eks.
vandforsyningen. Vi har den same-
me udvikling i energisektoren. Alle
disse ting, som vi plejede at have i
kommunalt og delstatsligt regi, er
borte. De er brudt ned.

Så hvad gør vi? Vi tager to kate-
gorier af infrastruktur, og de penge
vi udsteder gennem denne nye lov,

under autoriteten fra en ny Glass/
Steagall-lovgivning. Centralrege-
ringen vil nu skabe kredit, som den
uddeler på forskellig vis, enten di-
rekte i visse tilfælde, eller hvis det
drejer sig om en investering, så vil
vi ofte foretrække at låne dem til
byerne, kommunerne eller til pri-
vate virksomheder til deres inves-
teringer. Hvis vi mener det er en
fornuftig investering, hvis den er
produktiv, hvis den er kreativ, så
gør vi det.

Genopbyg økonomien

Det meste vil være til infrastruktur,
for vi har ikke så meget industri
mere. Vi har ikke så meget uafhæn-
gigt landbrug mere. Det er kontrol-
leret af internationale fødevarer-
firmaer som Monsanto, der påstår,
at de opfandt liv! Jeg ved ikke, hvor
de fik patent på det hende, hvilken
dummenakke der lod det passere
igennem. Men vi har en masse ar-
bejdsløse. Vi må få dem tilbage i
fornuftigt arbejde, vi må tage os af
dem. Vi må hjælpe disse lokalsam-
fund, som er truet af undergang,
som f.eks. problemerne med vand-
forsyningen, hvor der er problemer
i alle de traditionelle byer rundt om

i USA. Og vi har et meget alvor-
ligt problem i sundhedssektoren.
Vi ødelagde vores sundhedssystem
under Nixon-administrationen ved
at indføre HMO-systemet, allerede
inden dette masseordssystem
blev stemt igennem af idioterne un-
der Obama.

Så vores befolkning har været
truet af regeringernes dumhed, si-
den dengang nogen myrdede John
Kennedy, for at forhindre ham i at
mødsætte sig at man trådte ind i en
krig i Indokina. Han blev myrdet
for at rydde vejen for en krig i In-
dokina, som *briterne ønskede, at vi
skulle deltage i*. Og siden dengang
er det gået ned ad bakke.

Så vi har en smadret økonomi.
Men vi har en amerikansk befolk-
ning og en amerikansk tradition.
Vi har kundskaben om, hvad vi
plejede at gøre. Vi har en forstå-
else af videnskab, og det vil jeg
komme ind på i den anden del af
min tale i dag. Så vi vil investere i
infrastruktur. Men udover at genop-
bygge de ting, der gør det muligt at
leve i lokalsamfundene, sørge for at
vandforsyningen bliver bragt i or-
den, at transport-, uddannelses- og
sundhedssystemerne bliver genop-

bygget, så skal vi også sætte gang
i nogle større ting: Vi skal bygge
et internationalt verdensomspæn-
dende jernbane- og magnettoget
til transportbrug. Alle kontinenter,
bortset fra Australien [og Antark-
tis], vil blive gennemgribende for-
enet og forbundet af et internatio-
nalt jernbanesystem eller i form af
et magnettoget.

Det er faktisk langt billigere og
mere effektivt på mange måder at
transportere gods på tog end med
skib. Søtransport er mindre effek-
tivt, mere dyrt, end højhastigheds-
tog og magnettoget. Vi vil forbinde
kontinenterne via Beringstrædet.
Jeg kan forstå at Hickel, den tidli-
gere guvernør for Alaska, som var
en aktiv forkæmper for en forbin-
delse over Beringstrædet, netop
døde. Vi vil forbinde hele Eurasien
og Afrika med jernbaner og kraft-
systemer, sundhedssystemer og den
slags. Et infrastruktursystem. Vi vil
række ned fra Alaskas kyst til det
yderste af Sydamerika. Hele områ-
det vil blive et udviklingsområde,
og dermed fortsætte intentionen
fra Lincoln, med bygningen af Den
transkontinentale Jernbane. Vi vil
bygge et verdenssystem imellem
nationalstater, suveræne national-
stater, som er i stand til at være
drivkraften for en genopbygning af
hele verdensøkonomien.

Samtidigt skal vi selvfølgelig
også udvikle nye industrier. Vi vil
forandre den amerikanske økono-
mis beskaffenhed. Vi har f.eks. øde-
lagt meget af den udvikling, der var
i de centrale og vestlige områder af
USA. Vi ødelagde den! Vi byggede
f.eks. alt for stor trafiktrængsel om-
kring Washington D.C., som er rab-
lende skørt. Vi plejede at have in-
dustriell udvikling og en udvikling
af lokalsamfund af en afgrænset
størrelse og areal. Så ville der være
et område mellem det og den næste
by, som normalt var landligt og be-
skæftigede sig med landbrug. Ideen
i gamle dage var at etablere byer og
bysamfund, så man kunne komme
på arbejde efter mindre end en halv
times rejse hver vej dagligt – og
helst på 15 minutter. Og så etablere
offentlige transportmidler for folk,
der gjorde det muligt inden for kort
tid. I dag har vi folk som pendler
til Washington med en daglig rejse-
tid på halvanden til to timer hver
vej. Hvad gør det ved familielivet?
Hvad gør det ved samfundslivet?
Den slags ting. Skolerne er noget rod.

Vores infrastruktur som en na-
tion, og nationerne imellem, er for-
fejlet, så vi må i gang med at op-
bygge den. Det skal være med høj
hastighed, så det kræver store inves-
teringer, langsigtede investeringer.
Vi er nødt til at gøre det. Men disse
langsigtede investeringer, i vand-
forsyning, transport- og energisys-
temer og så videre, i rumssystemer,
det kommer jeg tilbage til, vil også
være drivkraften i at få kredit ind i
nye industrier, der vokser frem som
et resultat af denne reform. Hvor er
markedet for industrien og industri-
produkterne? Markedet skabes i høj
grad gennem centralregeringens
rolle med at skabe kredit til grund-
læggende økonomisk infrastruktur.
Jobbene, der skabes af infrastruk-
tur, bliver ekkoet og stimuleringen
for jobskabelse i industrien, som
understøtter projekterne med op-
bygningen af infrastrukturen. Som
f.eks. Tennessee Valley Authority
under Roosevelt, der er et perfekt
eksempel på det jeg taler om. Vi
kan have TVA-lignende projekter

rundt omkring i verden. Dette er
ikke en eller form for trick, det er
helt afgørende.

Så hvis den nationale regering
nu kan yde kredit gennem det kom-
mercielle banksystem, der er under
regulering af Glass/Steagall, så kan
vi udstede kredit med samme for-
holdsregler som under Roosevelt,
der flyder gennem bankinstitutio-
nerne, og finansierer nødvendige
investeringer i den private industri.
Det er på den måde, vi kan genop-
bygge økonomien.

Genopret CCC

Vi har en befolkning, der er ble-
vet ødelagt over de seneste 20-30
år. Den er ikke længere produktiv.
Vi har en hel gruppe af de unge,
som er absolut ukvalificeret til be-
skæftigelse med noget som helst.
Måske onani undtaget [latter]. Der-
for må vi gøre noget med dem. Vi
må gå tilbage og studere, hvad Roo-
sevelt gjorde i 30'erne med bl.a.
CCC [et offentligt beskæftigelses-
program, der gik under navnet Ci-
vilian Conservation Corps]. Vi må
tage disse unge mennesker, der ikke
har kvalifikationer til hæderligt ar-
bejde, få dem af stofferne og få dem
til at leve et normalt liv og få skabt
en normal tilværelse. Det gjorde vi
med CCC-programmerne. Vi tog
disse unge mennesker og anbragte
dem i lejre, hvor de udførte nyttigt
arbejde inden for bl.a. skovdrift.

Vi havde f.eks. en berømt mili-
tærdivision, der udelukkende kom
fra Michigan, på baggrund af dette
program. Disse fyre gjorde en gan-
ske god figur i kampene i Europa
under 2. Verdenskrig. Derefter blev
de et afgørende fundament for det
industrielle potentiale i den del af
verden, da de kom hjem igen. Dem
der kom hjem igen.

Så det er sådan vi gør det. Vi in-
vesterer i ting og sager og laver so-
ciale investeringsprogrammer, der
kan kanalisere folk fra ubrugelig-
hed til først at få de grundlæggende
færdigheder, og så efterfølgende
magte hele spektret af produktive
færdigheder. Og der skal være nok
af det til at få hele befolkningen in-
volveret. Vi vil afskaffe en masse
af såkaldt socialt arbejde og andre
former for underholdning, fordi vi
får en højere rate af faktisk fysisk
produktivt arbejde. Der er, hvad vi
må gøre, og på den måde vil det
fungere.

Og vi må gøre det, som McCain,
Cantwell og andre er i gang med, i
det initiativ som de har søsat – og
som man vil se sprede sig meget,
meget hurtigt i hele det politiske sy-
stem. Systemet vil om en uge ikke
se ud som i dag. Det vil forandre
sig. Og Obama-administrationen
er dømt til undergang – på den ene
eller anden måde. Enten gør USA
ikke det her, og så går vi ad helve-
de til, og så forsvinder han på den
måde. Eller også beslutter vi os for
at tage vores fornuft i brug, og så
forsvinder han på den måde. Han
forsvinder. Vi vil finde et sted, hvor
han kan opbevares som en muse-
umsgenstand. Få god mad, blive
sørgt for, men holdt væk fra folk.
Det er måden, vi behandler vores
psykiatriske tilfælde på. Vi forsø-
ger at beskytte dem, tage os af dem,
være medmenneskelige, sørge for
et trygt sted, hvor de ikke er til fare
for andre mennesker, og det er så-
dan, vi må behandle ham. Så det vil
forandre sig på en af disse to måder,
og den forandring er begyndt nu.

Hvad vil der ske? I vil se det De-

mokratiske og Republikanske Parti ændre kurs. De vil rette sig ind efter nationale interesser. I ser det netop nu med denne koalition omkring McCain og Cantwell. Partilinjer krydses. Hvorfor det? Fordi partipolitik ikke længere er interessant for befolkningen, for medborgerne. Så de der stiller sig op sammen på den ene side er måske ikke nye partier, men en koalition. En koalition af folk, der står for en række principper i modsætning til dem, der er imod dem. Og det vil ske vældigt hurtigt, hvis vi skal overleve.

»The Basement«

Hvordan ser det her ud på den lange bane? Jeg har det skægt. Jeg har en række unge mennesker, der arbejder sammen med mig, som har en ganske særlig grad af talent. Vi har noget vi kalder »The Basement« [»Kælderen«, det har fået det navn, fordi gruppen holder til i kælderen, hvor LaRouche bor], som blot er navnet for en del af hele den operation, som vi er i gang med. Denne kælderoperation er et videnskabeligt projekt og interagerer med vores ungdomsarbejde og andre aktiviteter.

For nylig besluttede vi, at vi nu var i en position, hvor vi kunne komme længere, og dette er yderst relevant for alt det her, for, som jeg sagde tidligere, og siger igen her: Mennesker lever og dør. Og mens de stadig lever og snart skal dø, eller tror at de snart skal dø, så tænker de på deres begravelse, eller noget i lighed med en begravelse. De tænker på at blive gemt af vejen som en død person et eller andet sted, hvor deres erindring, erindringen om deres liv, som vi ser det med gravstene og kirkegårde, vil give dem indtryk af, at der var en formål med, at de havde været til. En mening med livet. [Det er frygteligt.] Hvis man tager det fra folk. Hvis de ikke har en idé om formålet med at være til, når de står overfor realiteten om døden, hvor de kun har en ting tilbage: Fornemmelsen af vigtigheden af formålet med deres liv.

De er ikke abekatte, de er ikke dyr, de er mennesker. De er tænkenne mennesker, kreative mennesker. Og det er derfor det, der virkelig binder samfundet og dets fremtid sammen: Betyder mit liv noget? Er denne historie om genopstandelsen bare en myte for at få os til at holde kæft? Eller er der noget, som vi tager del af i løbet af vores liv, som betyder noget for menneskeheden i

dens ubegrænsede fortsættelse?

Der er mange forsøg på at håndtere denne forudsætning, for sådan tænker de fleste folk, som er anstændige mennesker. De tænker altid på en sådan måde. De tænker i form af børnebørn og oldebørn. Det er en af måderne at give det udtryk. De husker personer fra deres familie eller lokalsamfund, der er gået bort. Hvad de gjorde, og hvad de bidrog med. Og så ærer vi dem og håber, at vores tilstedeværelse vil have bidraget på en måde, hvor vi også vil være ærværdige for den fremtidige menneskehed, når vi en gang er gået bort.

Men kan vi sige, at menneskeheden faktisk vil fortsætte succesrigt på denne måde? Er der virkelig en meningsfuld forbindelse mellem vore liv her og nu, vore efterkommere og samfundene som vi lever i? Gør vi faktisk noget, som menneskeheden kan være stolt af i al fremtid, i alle de kommende generationer? Kan vi sige, at menneskeheden, ligegyldigt hvad der så ellers sker i universet, vil fortsætte med at være en nyttig, mægtig kraft for det gode i universet? Og tænker vi i så fald over det på en måde, der er i overensstemmelse med den videnskabelige virkelighed?

Vores solsystem er et ret så nyt system i vores galakse, og solen er en ung sol. Planetsystemet, som omgiver solen, er materie solen slyngede af og udviklede, da den var ung. Så vi har planeterne, men vi ved også, at det ikke forbliver på denne måde i al evighed. Vi ser f.eks. på forskellige galakser historie. Planeter kommer og går, sole kommer og går! Og vi er fanget på jorden med denne sol. Sætter vi hele menneskeheden fremtid på en antagelse om, at solen ikke vil eksplodere i hovedet på os? Hvilket den alligevel vil gøre til sidst, med mindre vi finder en måde at kontrollere det på. Og Jorden vil blive ubeboelig lang tid inden det, sker! Så hvad er menneskeheden fremtid? Hvor kan et menneske, som er bevidst om, hvad det vil sige at være et menneske, finde håb om vished for, at menneskeheden fortsat vil eksistere? Dyr har det ikke, kun mennesker.

Og hvis vi ikke har den sikkerhed, hvad sker der så med vores moral? Så bliver det bare, hvad vi nu engang vælger som en fantasi, der kan erstatte manglen på vished.

Vi må erkende samfundets hovedformål, specielt i denne krise-tid: Vi må give menneskeheden

en troværdig vished for, at vi, den eksisterende befolkning i dag, i lighed med dem som gik forud for os, vil finde en mening med, at de var til, i den fremtidige menneskehed overalt i dette univers' fremtidige eksistens! Indtil vi opnår det, har vi egentlig ikke givet et rationelt svar på det ønske, der er hos enhver fornuftig person. Et håb om at resultatet af deres liv er betydningsfuldt for menneskeheden.

Der var i USA ved dets grundlæggelse et stærkt element af dette, af denne tro og et sådant engagement. I de nylige generationer har vi mistet det. Det gik tabt, da vi besluttede os for at blive »grønne«. Det er, hvad der sker med din krop, efter du dør. Den bliver grøn.

Så vi er blevet grønne. Vi tænker ikke længere på: »Hvad nu, hvis...?« »Hvad hvis solen eksploderer? Tager vi skridt til at tage højde for den mulighed, til at opretholde menneskeheden på trods af den trussel? Udvikler vi den videnskabelige kundskab og de færdigheder, som fører i den retning? Lærer vi hvordan, vi kan rejse ud til forskellige planeter, som kan være et midlertidigt stoppested på vores vej ud til en fjern del af galaksen eller en ny galakse?« Tænker vi i de baner? Jeg gør. Hvorfor skulle I ikke?

Jeg har nogle unge mennesker her, som er villige til at gøre det. Det er vores program i kælderen. Vi beskæftiger os lige nu med det praktiske program, med hvordan vi kan udarbejde det. Og det er ikke let, det er ikke en simpel ting. Det vil kræve en hel del arbejde. Hvordan kan vi bringe menneskeheden, eller i hvert nogle mennesker, sikkert til planeten Mars? Hvordan kan vi transportere dem sikkert til planeten Mars, når vi nu kender til nogle af problemerne med langdistancerejser i rummet, de biologiske problemer? Vi tror, at disse problemer kan løses. Vi arbejder på sagen. Og vi ser tilbage på en del af moderne videnskab, som tænkte i den retning. Den retning inden for moderne videnskab, som førte til det oprindelige initiativ til rejser i rummet.

Det andet vi har, fra det vi ved om rumforskning, er bl.a. i form af Kennedy-programmet for at reaktivere rumforskningen. I begyndelsen af 1970'erne var det vores vurdering af rumprogrammet, at investeringerne i forskning i forbindelse med rumprogrammet gav os 10 cent af produktivt potentiale, for hver cent vi faktisk brugte på

Den røde cirkel på kortet til højre markerer den tunnel under Beringstrædet, der i fremtiden vil forbinde Det eurasiske og Det nordamerikanske Kontinent. Den vil gøre det muligt at etablere et verdensomspændende netværk af højhastigheds- eller magnettog til hurtig person- og godstransport.

programmet. Rumprogrammet var det mest nyttige program vi havde, med det højeste afkast indenfor videnskabelig grundforskning. Og hvad skete der? Vi begyndte at nedlægge det fra midten af 1960'erne og fremefter. Det, vi sendte af sted i forbindelse med månelandingen etc., var et produkt af noget, vi allerede havde opnået indenfor videnskaben. Vi begyndte at miste den kapacitet, vi havde opnået, allerede mens vi stadig var i gang med de indledende rejser ud i rummet!

Så det er hvor verden bevæger sig hen i forbindelse med rumforskning, som er den relevante retning. Hvis vi kan sige, at vi er forberedte på om nødvendigt – på et tidspunkt en gang ude i fremtiden, når det er nødvendigt – at transportere menneskeheden til sikre opholdssteder, væk fra en farlig sol og en farlig tilværelse på jorden, hvis vi kan sige det, så har vi den moralske autoritet til at organisere samfundet omkring en idé og et formål. Og så slipper vi for at have fupforklaringer på det.

Det er vores skæbne: Vi er en vældig speciel art. Der er ingen andre arter som os. Og vi ønsker at bevare den art. Vi vil sørge for, at hvis du gør noget godt i din levetid, så vil det bidrag du har ydet blive bevaret til gavn for de fremtidige generationer. Og det er menneskeheden: Du er bundet moralsk, åndeligt, til de fremtidige mennesker, og til dem der gik forud. Så føler du dig som et rigtigt menneske, et menneske som har et formål med sin eksistens i dette univers.

Så vi fokuserer på noget, som vil være fremgangsrigt, specielt hvis vi kommer i gang med at løse det problem, der ligger lige frem for os.

Den store pengesvindel

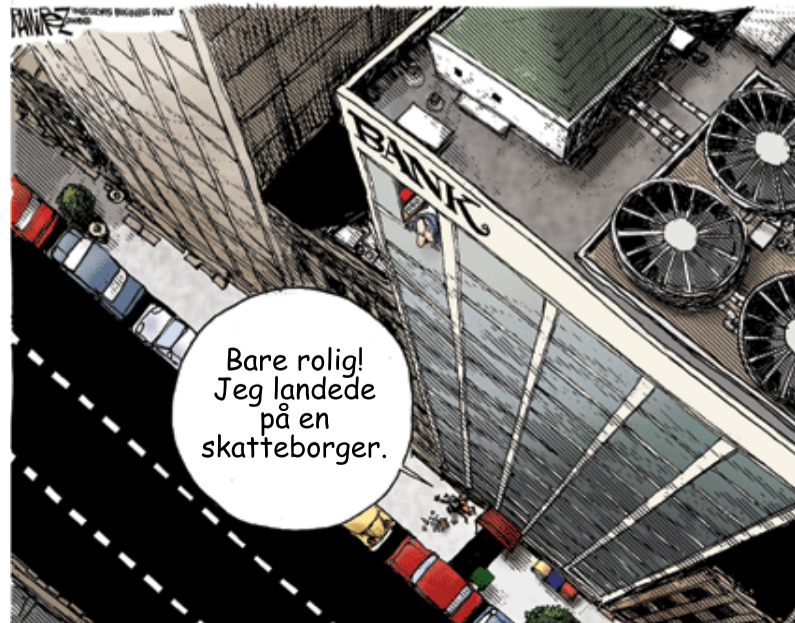
Det store svindelnummer vi må gøre op med i dag er penge. Opfattelsen af penge er helt forkert. Penge er ikke en målestok for værdi. Penge var et redskab, som vi brugte i Massachusetts Bay-kolonien og i andre velgørende sammenhænge. Vi brugte penge som et kreditsystem, der var nødvendigt for at organisere samfundet til at skabe en særlig type af projekter, der var til fysisk gavn for samfundet og for dets velbefindende, sundhed osv., og dets frihed. Så det er økonomiens virkelige mening: At bidrage til menneskeheden fremtid gennem et engagement for at opdatere nye måder at løse gamle og nye problemer på. Det er fysisk. Det er ikke monetært.

Et monetært system [et pengesystem] er en bekvem måde at arrangere byttemidler på, og i Massachusetts Bay-kolonien, inden Andros tog over, var et sådant system allerede i gang. Det er det unikke Amerikanske System. Grundlaget for Det amerikanske System blev lagt dér, i Massachusetts, på daværende tidspunkt, og vores økonomiske design har i de gode tider altid været baseret på det.

Så lad os gå tilbage til det. Lad os ikke se på pengeøkonomi, lad os se på den fysiske økonomi, og lad os så sige at penge er nødvendige, som en valuta i en økonomi, men det er ikke formålet med økonomien. Det er en måde at organisere resultatet af økonomiens anstrengelser. Værdien af det producerede er den det har for menneskeheden, ikke pengeværdien. Pengenes værdi er en simpel måde at organisere produktion og distribution. Så lad os til en forandring se på tingene på denne måde.

Hvad er fysisk økonomi? Det er den virkelige økonomi. Hvordan øger man arbejdskraftens produktive evner? Hvad behøver vi at producere for at løse disse udfordringer for menneskeheden? Hvad er den fysiske videnskab du behøver at bemestre, for at forstå hvordan man øger den produktive kraft per person, per indbygger? Selv under omstændigheder hvor rigdommen af naturressourcerne relativt set falder, gennem at vi opbruger de mest tilgængelige råstoffer, som f.eks. jernmalm og andre ting. Hvordan gør vi det? Vi gør brug af nye teknologier, vi går over til produktionsmetoder med en højere energigennemstrømning, alle disse typer af ting der er fysiske.

Så kan vi gå tilbage. Hvor kom

DR. BERNANKE FORKLARER REDNINGSPAKKERNE

Hvis bare vi fodrer bankerne med penge nok, vil der før eller siden komme noget godt ud i den anden ende.

■ DEN GLOBALE INFRASTRUKTURLANDBRO

løsningen til disse ting fra? Der var en videnskabsmand, der var vældig vigtig allerede i begyndelsen af sidste århundrede, Max Planck, som grundlagde den videnskabsgren, der kaldes »fysisk økonomi«, [jeg mente] faktisk »fysisk kemi« men egentlig også fysisk økonomi. Og dette arbejde førte til arbejdet af en række andre genier, der arbejdede videre i traditionen fra Bernhard Riemann. Som f.eks. Albert Einstein, William Draper Harkins, Vladimir Vernadskij og andre.

Og disse folk, der fulgte den videnskabelige tradition fra Bernhard Riemann, skabte en revolution i løbet af tiden fra Plancks tidlige opdagelser og frem til for nylig. Disse opdagelser giver os tilgang til at forstå nogle af de primitive problemer, som vi står overfor i forbindelse med rumrejser. Hvis vi ønsker at sende mennesker ud i rummet, så har vi nogle problemer vi skal løse, og det er kun når vi tænker i fysisk-videnskabelige begreber, som er defineret indenfor den fysiske kemis rammer, at vi vil være i stand til at løse dem.

Rummet er ikke tomt

Vi har også det faktum, at rummet ikke er tomt. Vi har et også et program, der beskæftiger sig med det, i kælderens. Det er kun i et primitivt stadie, men det vil også være vældigt vigtigt. Der er ikke et tomt rum mellem Jordens og Mars' bane. Det kan godt være, at du ikke kan se det, fordi du ikke har sanseorganerne, der kan sanse det. Men det er derude. Der er alle mulige slags kosmisk stråling – det er fyldt med det. Hvis vi ønsker at tage til Mars med en accelererende hastighed – som man er nødt til, for en rumrejse på 300 dage med en jævn hastighed er ikke godt for helbredet, man kan ankomme som en samling gele. Så

vi behøver nogle særlige forhold, rejsen skal gå ganske hurtigt, og vi må altså pløje os igennem det område, med alle de konsekvenser det har.

Så, vi er i gang med at samle alle de mange forskellige bidrag, forskellige folk har ydet på dette videnskabsfelt. Betydningen af det, den moralske vigtighed, er i denne anledning, emnet vi her beskæftiger os med, at give unge mennesker, som er totalt demoraliserede, ligesom andre der er blevet demoraliserede, en klar idé om den vej vi må gå, som kan føre os i den retning af begivenheder, som nødvendigvis må finde sted. Det indbefatter udviklingen af dette område indenfor naturvidenskaben, som medfører nogle meget afgørende forandringer. Vi har stadig kun et foreløbigt omrids af problemets natur. Der behøves en stor mængde forskning. Det vil tage adskillige generationer at fuldføre de ting, vi her taler om, selv under de mest optimale forhold. Men vi må give menneskeheden et nyt moralsk perspektiv, noget der er mere holdbart, end de skrøbelige varianter vi har haft før.

Når du går ud på gaden bagefter og siger »Så fik vi en genoplivning af Glass/Steagall«, så vil du stadig opleve nød og elendighed. Du vil se massearbejdsløshed, sørgelige omstændigheder. Hvordan kan man så gå derud med optimisme, hvis man ikke har en klar idé om, at man er ved at opbygge fremtiden? Man behøver derfor en idé om en undervisning indenfor bl.a. naturvidenskab, som er i overensstemmelse med den moralske bekymring. Det betyder ikke, at du vil rejse til en anden galakse nu i din levetid. Jeg vil i hvert i fald ikke! Det har jeg ingen illusioner om! Men jeg er bekymret for, hvad der følger efter mig, det er en normal tanke for et

sundt menneske. Jeg må tænke på, hvad jeg bidrager med til dem, der kommer efter mig. Jeg er nødt til at tænke på en måde, der kan give mig et tilfredsstillende svar på de spørgsmål! Kan jeg sige, at jeg tror, at det der kommer efter mig på en eller måde vil have gyldighed? Det er et videnskabeligt spørgsmål.

Det vi må gøre er at forandre undervisningen indenfor videnskab og økonomi væk fra det, som vi traditionelt set har beskæftiget os med: Penge! Hvem har pengene? Og man kan se, hvor værdiløse penge er i dag, lige siden Greenspan tog over.

Så vi behøver en mere holdbar idé, om hvad menneskets værdi er, om arbejdets værdi og værdien af den fremtid, vi håber vi skaber. Lad os tage denne anledning, det er det eneste, der betyder noget netop nu, for det vil bestemme retningen på den fremtidige historie: Vil Glass/Steagall-reformen, som nu er på dagsordenen, blive iværksat omgående for at forhindre, at USA gør briterne selskab på en rejse til helvede? For hvis vi ikke lykkes, så har vi ikke en fremtid, i det mindste ikke i en lang tid fremover. Hvis vi lykkes, så er der en fremtid.

Og når vi så har besluttet, at vi vil gøre det, hvordan sikrer vi så den fornødne moral, den moralske karakter i vores befolkninger? Vi gør det ved at give dem en forsikring, gennem en sandfærdig og forståelig undervisning indenfor videnskab og brug af den, hvor de indenfor deres egne referencerammer kan forstå, i det mindste med en god tilnærmelse, om at menneskeheden har en fremtid! Og vi må organisere vores tiltag ikke bare med henblik på vores komfort, det skal vi også gøre, men vi må organisere hvad vi gør, med henblik på hvad det betyder for menneskeheden kommende

generationer. Vi må fortjene den fremtidige menneskeheds respekt! Vi må ikke blot finde en løsning på disse problemer, eller lægge kimen til løsningerne, men skabe et system, der er fast besluttet på at sikre, at vi vil forsætte fremskridtene i den retning i al fremtid. Og give folk en idé om hvad de praktiske tiltag er, der kan føre til det resultat.

Helvede eller himlen?

Så lad os tage spørgsmålet om samfundets sammenbrud, sammenbruddet af det nuværende verdensomspændende system, som allerede er i gang, som eksploderede i ansigtet på os på aktiemarkedet i torsdags, og som vil eksplodere på et højere niveau i løbet af den kommende uge. For det er allerede i gang med at eksplodere. Vil I reagere på det her, med den forandring som jeg har angivet, Glass/Steagall-reformen? Hvis I ikke har tænkt Jer at reagere ved at få Glass/Steagall-reformen igennem, så spilder I Jeres tid med at være i live! Det er sandt! Det er den eneste ting, der har moralsk betydning: Er vi villige til at forpligte os til dette Glass/Steagall-perspektiv nu? Nu, hvor ledende kredse har fået sat det på dagsordenen? Det er det eneste, der vil redde os, og der er ikke andet, der er værd at gøre. Alt andet er et forbandet tidsspilde! Bare nonsens.

Så lad os indtage vore pladser. Forstå krisen, vi kan løse den. Vi har en kerne af anerkendte amerikanske ledere, som går foran i en proces, som vil vokse meget hurtigt. Ikke kun i USA, men som også vil vokse, når rygter om den spredes i Europa og andetsteds. Lad os antage at vi vil vinde, for det er ikke værd at spille tid på alternativet. Det er enten helvedet eller himlen. Når du først har truffet det valg, så må du hellere komme i gang med

at undersøge himlen. Ikke for at komme dertil hurtigere, det kan godt være at det sker, men for at være fast besluttet på at sikre at vores sejr over fjenden, vores sejr, gennem iværksættelsen af en Glass/Steagall-reform, vil sætte processer i gang, som betyder menneskehedenens redning fra den umiddelbart forestående trussel.

Når vi først har gjort det, så må vi tænke seriøst over, hvad er karakteristikkene for den moralske standard, med hvilken samfundet bestemmer hvad det gør. Jeg foreslår, at vi tænker i form af en ny fysik, en ny type fysik i form af fysisk kemi, der eksemplificeres af den videnskabsmand jeg nævnte, og bruge det som målestokken for de udfordringer og missioner menneskeheden står overfor. Enhver generation, og enhver gruppe af generationer, behøver en mission. Mange af de tilstedeværende her i rummet er i 20'erne, nogle er i 30'erne og andre, som f.eks. jeg, er ældre.

Hvad vil vi bidrage med til menneskeheden fremtid? Hvad er vores evne, og hvad er den vej vi må gå for at sikre menneskeheden fremtid? Det er, hvad der er behov for.

Bliv medlem!
Kom på
e-mail listen!
Del aviser ud!

Robert og Clara Schumann - og deres lærer, Johann Sebastian Bach

- af Michelle Rasmussen

For to hundrede år siden, den 8. juni 1810, fik en boghandler og hans kone i Zwickau i Tyskland en dreng som deres femte og sidste barn: Robert Schumann. Gennem sin opvækst stræbte han efter at udvikle sine kreative evner til at udtrykke smukke og indsigtfulde ideer i både ord og musik.

Schumann begyndte med at skrive klavermusik, derefter udfordrende kammermusik, fantastiske sange og store symfonier. Han ville ofte begrænse sig til at skrive musik indenfor en enkelt genre af gangen for at koncentrere sig om at beherske den, inden han gav sig i kast med den næste.

Hans elskede Clara var hans muse, hans kompositionselev, hans samarbejdspartner, den som gjorde mest for at sprede hans musik, såvel som hans kone og mor til hans syv børn. Deres »kærlighed og liv«, navnet på en af hans bedste sangcyklusser, tjener den dag i dag som et forbillede for et ægteskab, der er bygget på en fælles forpligtelse til at udvikle hinandens kreativitet – og derigennem berige verden.¹

Løbet af 2010 vil musikalskere rundt om i verden fejre Robert Schumanns 200 års fødselsdag. I lighed med at vi retter blikket bagud for at finde glæde i Schumanns musikalske ideer, således betragtede han Johann Sebastian Bachs (1685-1750) kreative sind.

Denne artikel er et uddrag af en længere artikel, der, som den anden i en serie, udforsker, hvordan Bachs musikalske værker, specielt hans *Veltempererede Klaver*², blev et undervisningsredskab for de komponister, der fulgte efter ham.³ Faktisk var Bach ironisk nok Schumanns vigtigste musiklærer, selv om han døde langt før Schumann blev født.

Schumann indså, at den bedste måde han kunne lære at komponere musik på, der ville bevæge tilhørerne, var at gå direkte til kilden: Bach, som på tysk betyder bæk, var hvad Schumann tørstede efter. Det var Bach, der gav Schumann hans musikalske næring og som delagtiggjorde ham i hemmeligheden bag hans kreative sjæl. Schumann gjorde det, som Lyndon LaRouche altid har fremhævet, som den bedste måde at lære på: Han genopdagede Bachs kompositionsmetode gennem at fordybe sig i Bachs værker – specielt hans kontrapunktiske fugaer.⁴

Studiet af Bach gav ikke kun Schumann indsigt i, hvordan man

skriver musik, hvor adskillige uafhængige stemmer væves ind i hinanden (kontrapunkt), for sammen at forme en levende enhed af konstant forandring, men også indsigt i selveste det menneskelige sinds kreative evner, der ikke kan udtrykkes i ord, men som finder udtryk i den klassiske musiks vidunderlige verden. En indsigt, der rækker ud over den musik, der opleves gennem sanserne, til de principper, der ligger til grund for den musikalske udvikling, men som høres, som digteren John Keats beskrev det, »ikke med høresansen, men endnu vigtigere, spiller for ånden sange uden toner«⁵. Studiet af Bach øgede Schumanns evne til, som en individuel kreativ sjæl, at finde resonans med fortidens kreative sjæle, og skabe nye revolutionerende musikalske ideer, der efterfølgende inspirerede fremtidens unge musikere, som f.eks. Johannes Brahms, til at skabe nye gennembrud.

Schumann bevarede sin kærlighed til Bach livet igennem, som det kan ses i hans værker, og studiet af Bach blev også en central del af hans ægteskab. I 1840, efter mange års venten pga. modstand fra Claras far, kunne Robert endelig gifte sig med Clara, som var den tids mest berømte pianist, langt mere kendt end komponisten Robert Schumann. Hvordan fejrede de så brylluppet? De studerede Bach sammen!

Drevet af sin kærlighed til Clara og hendes musikalitet, hjalp Robert Clara med at fordybe sin kreative evne til at komponere gennem disse fælles studier. Ved at læse hvad de skrev i deres ægteskabsdagbog, et omdrejningspunkt for deres musikalske og personlige dialog, kan vi, fra vores synspunkt 170 år senere, være en tavs, men tankefuld, deltager i dialogen.

Den 21. [ni dage efter brylluppet den 12. september 1840 -mr]: »Vi er startet på Bachs fugaer [fra Det veltempererede Klaver -mr]; Robert markerer de steder, hvor temaerne kommer ind igen – studiet af disse fugaer er virkelig interessant og giver mig mere tilfredsstillelse dag for dag«. – Clara

Lørdag den 26.: »I dag har vi allerede været gift i 14 dage! Hvor smukt og lykkeligt har vi haft det i

disse dage! Men denne uge har vi også været ret så flittige. Vi fortsætter med vores fugastudier; de (er interessante) men for hver gang vi spiller, bliver de mig endnu mere interessante. Ved en så naturlig bevægelse dog denne store kunst; det kan man sige om så godt som alle fugaerne.« – Clara

Tredje uge fra den 27. sept.-4. okt.: »Min Klara var meget flittig; ja, hun brænder for musikken. Jeg hører hende studere de nye og gamle etuder fra Chopin, noget af Henselt, flere ting af Bach, Fantasi og Kreisleriana af mig. Også Beethovens f-mol sonate. Vi fortsætter vore daglige studier af Det Veltempererede Klaver.« – Robert

Den 7. »... Den første bog af Bachs Veltempererede Klaver har vi afsluttet i den forgangne uge, vores studie i den anden bog har vi dog ikke fortsat – Robert ville have en uges hvile!« – Clara⁶

Robert og Clara viser os gennem deres dagbog, at de fulbyrdede deres ægteskab på åndelig vis gennem at studere Bachs *Veltempererede Klaver*. Tilskyndet af sin far Friedrich Wieck, der var lærer i sang og klaver,⁷ havde Clara altid komponeret og improviseret på klaveret dagligt. Som en berømt koncertpianist havde hun desuden fremført værker af Bach ved sine koncerter. Men gennem hendes studier med Robert, der så musikken gennem en komponists øjne, fik hun en langt dybere musikalsk indsigt, som satte hende i stand til at se bag moderne og opdage Bachs kompositionsmetode.

Den lykke, som Schumann gennemlevede i tiden efter deres bryllup, kom til udtryk musikalsk i »sangens år«, hvor han bl.a. skrev sine mesterværker *Dichterliebe* og *Frauenliebe und -leben*. Det er karakteristisk for disse og andre af Roberts sange, at klaverakkompagnementet ikke blot ledsager sangstemmen, men er en ligeværdig mod- og medspiller.

Samme år satte han sågar fire digte af H.C. Andersen til musik som sit opus nr. 40, der blev publiceret i København. Digtene, som Andersen havde skrevet ti år tidligere, var blevet oversat til tysk af Chamisso.

På en koncertturne til København i 1842, hvor hun gav fem offentlige koncerter og spillede to gange ved hoffet, mødte Clara Schumann Andersen og spurgte om Robert måtte dedikere sangene til ham⁸. I 1844 havde Andersen så en vidunderlig aften sammen med Robert og Clara i Leipzig, hvor digteren og komponisten var det ganske publikum til Claras opførelse af de fire sange sammen med en sopran.⁹

»Jeg vil selv opdage tingene«

Schumann havde lært sig at komponere gennem studier af Bachs fugaer, og den gave ville han også give til Clara. Den eneste formelle kompositionsundervisning Schumann havde fået, udover det mest grundlæggende da han var ung, var med Dorn, direktøren for Leipzig-operaen, men efter knap et år, da han var enogtyve, stoppede han studierne. Han skrev til ham: »Det er som om min ganske natur kæmper imod enhver ydre påvirkning, og som om jeg først er nødt til at opdage tingene selv for at kunne arbejde med dem og få dem anbragt på rette plads«. I et brev til en tidligere lærer skrev han senere: »For et par måneder siden afsluttede jeg min teoretiske undervisning hos Dorn, efter at vi var nået til kanoner, som jeg selv havde studeret ved hjælp af Marpurg. Marpurg er en teoretiker, som fortjener stor opmærksomhed. Ellers er Sebastian Bachs *Veltempererede Klaver* min grammatik, og uden tvivl den bedste. Fugaerne har jeg skilt ad én efter én i deres mindste dele. Nyttens deraf er stor, og har en moralsk styrkende effekt på det hele menneske, for Bach var en mand – i alt hvad han laver, er der hos ham ikke noget der er halvt, sygt, det er alt sammen, som var det skrevet for evigheden.«¹⁰

Schumann fortsatte med at lære direkte fra Bach resten af sit liv. Han skrev også to arbejdsbøger, om hvordan man skriver fugaer, og disse studier forandrede ikke blot hans kompositioner, men også måden han komponerede på.¹³ I 1845, efter et års intensive studier i kontrapunkt, holdt han op med at komponere ved at improvisere på klaveret, og begyndte i stedet at udarbejde sine musikalske ideer i hovedet først. Karakteren af hans kompositioner gik fra at have en tendens til

at være en række af melodier til at være samspil og en dialog mellem forskellige musikalske stemmer – det som var essensen af Bachs geni – der så skaber de ironier og paradokser, som er så afgørende for den anti-entropiske¹² udvikling i klassisk musik.

Schumann skrev ikke kun musik, men skrev også om musik, for helt eksplicit at bruge kunsten fra fortiden til at skabe en »ny poetisk tidsalder«. Og han fremførte Bach. Bl.a. gennem at organisere den første opførelse af Bachs pragtfulde *Johannes-passion* uden for de kirker i Leipzig, hvor Bach havde det meste af sit musikalske virke. Noget af det sidste musik, som Schumann arbejdede med, var at skrive musikledsagelse til nogle af Bachs værker for soloviolin og cello.

Den kreative kompositionsmetode, som Bach anvendte til at skabe sine kunstneriske mesterværker, var inspirationskilden, som Robert og Clara drak af igen og igen. I dag, hvor den lange række af de store klassiske komponister fra Bach og fremefter længe har ligget i graven, er spørgsmålet for os, som det var for Robert og Clara Schumann, om vi vil gå tilbage og drikke af denne evige kilde til kreativitet? Vil unge mennesker i dag hente inspiration hos Bach og hans åndelige efterfølgere, så vi igen kan få den ypperste glæde ved at høre helt nye musikalske mesterværker for første gang – musik der bevæger vore sjæle, som intet andet menneskeskabt kan?

Epilog

Schumann skrev om en samtale, han havde med Mendelssohn om et nyligt opfundet teleskop: »Da jeg fortalte ham om det store teleskop, og en bemærkning jeg havde læst et eller andet sted, at for beboerne på fjerne planeter ville vi gennem et teleskop se ud som mider i et stykke ost – [svarede han] »Ja, men Det Veltempererede Klaver ville stadig indgyde dem respekt.«

Fodnoterne er på næste side.

Læs hele artiklen på engelsk på:
www.schillerinstitut.dk/drupal/sites/default/files/schumann.pdf

Om Bachs kompositionsmetode: *The Musical Offering* på:
www.schillerinstitut.dk/moweb/musical_offering.htm

FORESTIL DIG AT DU VÅGNER OP... OG HELE DET INTERNATIONALE FINANSYSTEM ER VÆK!

Eurokrisen er en døds-kamp for hele det britisk-kontrollerede internationale finanssystem. Derfor er der ledende kredse i Tyskland, som, på trods af Tysklands deltagelse i den rekordstore EU-hjælpepakke, er i gang med at forberede en tysk tilbagevenden til D-mark og national suverænitet

Forestil dig at du vågner op, og det internationale finanssystem er væk! Det kan sagtens ske, for hverken Den amerikanske Kongres, den danske regering, EU, IMF eller G20-landene har gjort noget for at forhindre det. Den finansielle reformlov, der netop blev vedtaget i USA, har efterladt nogle gigantiske smuthuller for spekulanterne, og EU's nylige hjælpepakke på ikke mindre end 750 mia. euro – knap 5.600 mia. kr. – gør ikke faren mindre, tværtimod. Vi fik en forsmag på hvad der kan ske, da Dow Jones-indekset på Wall Street den 6. maj faldt næsten 10 procent på 16 minutter – og udraderede papirværdier for 700 mia. dollars (4.200 mia. kr.). Man fik hurtigt teknikerne på banen til at forsøge at udbedre skaden, men det var et forvarsel om, hvor hurtigt hele finanssystemet kan gå op i røg.

Det, der begyndte som den græske krise, er allerede blevet til en eurokrise og en EU-krise. Lyndon LaRouche advarede ved begyndelsen af den græske krise om, at det ville være katastrofalt at sætte EU's og eurolandenes troværdighed ind bag den græske gæld. Gjorde man det, ville man en gang for alle have smadret euroen, for Grækenland var blot et lille hjørne af et globalt britisk-kontrolleret finanssystem i frit fald. En EU-hjælpepakke til Grækenland ville snart medføre lignende problemer i Irland, Portugal, Spanien og andetsteds. Den europæiske Centralbank, ECB, ville pumpe penge ud i en grad, der ville bane vejen for hyperinflation, og hvis man gennem hjælpepakkerne tvang statskasserne til at overtage den ubetalelige gæld, ville man tage livet af den europæiske økonomi. Kun gennem at sætte fallenterne under konkursbehandling og udstede nye kreditter til økonomisk opbygning, kunne man klare sig igennem, advarede LaRouche.

Kup i EU

Desværre talte LaRouche for døve øren, og i midten af maj fandt

et brutalt finansielt kup sted i EU. Tyskland, som havde modsat sig en hjælp til Grækenland, der ville indebære et kollektivt ansvar for gælden i euro-landene, gav efter for presset fra London og Washington, efter at Brown og Obama(!) flere gange havde ringet til kansler Merkel personligt. EU blev enige om en 750 mia. euro stor hjælpepakke, der skulle forhindre et kollaps af den græske statsgæld, og lignende problemer efterfølgende hos et af de andre eurolande. Samtidigt begyndte ECB et massivt opkøb af græske, portugisiske og spanske statsobligationer.

Selv om hjælpepakken blev vedtaget under dække af at hjælpe Grækenland, vil den græske befolkning ikke se så meget som en cent af pengene. De skal gå til Grækenlands kreditorer i den internationale bank- og finansverden, og alt hvad Grækenland får, er drakoniske nedskæringer, der ville smadre den græske økonomi og levestandard helt og holdent – sandsynligvis med blodigt kaos og demokratiets ophør som konsekvens. Efter den græske lakmustrøst skal alle de andre EU-lande så igennem samme svikmølle.

Hjælpepakken blev gennemført i eksprestempo, fordi man frygtede et totalt sammenbrud på de finansielle markeder, hvis Grækenland ikke kunne leve op til sine finansielle forpligtelser mandag morgen den 17. maj. Det havde også den store fordel, at man, under indtryk af den alvorlige situation, kunne gennemføre hvad den østrigske avis *Die Presse* efterfølgende kaldte »et kup imod EU«. Den franske europaminister Pierre Lellouche fortalte *Financial Times* den 27. maj, at vedtagelsen af den græske hjælpepakke var et brud på EU's forfatning og et skridt hen imod en fælles EU-økonomi. »Vi har de facto ændret traktaten«, sagde han. Gennem at EU-landene og ECB tog medansvar for den græske gæld forbrød man sig nemlig imod både Lissabon-traktaten og ECB's vedtægter, der helt udtrykkeligt forby-

der en sådan »hjelpeaktion«.

Der var til det sidste tvivl, om Tyskland ville gå med til aftalen, for Tyskland ville komme til at hænge på den største bid af »hjelpepakken«. Den skulle desuden vedtages i timerne inden at vælgerne gik til valg i den tyske delstat Nordrhein-Westfalen. Efter vedtagelsen tabte CDU valget og regeringsmagten i Nordrhein-Westfalen, bl.a. på grund af vælgerens dybe utilfredshed med at være finansielt malkeko for resten af EU, og dermed mistede Merkel flertallet i det tyske andetkammer, der skal godkende alle love.

EU's ulovlige hjælpepakke til Grækenlands kreditorer har allerede sat en kædeproces i gang, der betyder eurolands og euroens snarlige opløsning.

Men på trods af sin enorme størrelse købte hjælpepakken kun meget kort tid. Allerede ugen efter var den gal på finansmarkederne igen, og euroen har siden fortsat sin kraftige nedtur overfor dollaren. Alle ved, at Grækenland kun var en aperitif, og Spanien, som er langt større, er hovedretten. Og de drakoniske nedskæringsprogrammer begejstrer måske økonomerne, men de er den direkte vej til at sætte hele den europæiske økonomi i stå. Ironisk nok har kreditvurderingsselskaberne netop nedskrevet Spaniens kreditværdighed med begrundelsen, at deres spareprogrammer vil gå ud over den økonomiske vækst!

Men selvom Tyskland tilsyneladende bukkede under for presset og

gik med til den rekordstore hjælpepakke, slutter historien med garanti ikke der. Fem tyske professorer rejste omgående en sag ved den tyske forfatningsdomstol, for at få erklæret de tyske bidrag til EU's hjælpepakke ulovlige. Med statsretsprofessor Schachtschneider i spidsen havde fire af de fem allerede tidligere rejst en sag ved domstolen, for at få den tyske deltagelse i euroen kendt forfatningsstridig, men tabte dengang sagen. Domstolen sagde i sin afgørelse, at så længe euroen var ligeså stabil, som D-marken havde været det før, så var det lovligt for Tyskland at være med. Men

ville man blive sat i fængsel, for at sælge noget man ikke ejer! -tg).

Ramaskriget i finansverdenen er ikke kun fordi Tyskland griber ind imod spekulatøren, selvom man selvfølgelig frygter, at det skal danne skole i EU. Man er også bange for, at Tyskland vil begynde at forsvare sine nationale interesser på bekostning af City of London og finansverdenen. Hvad skulle forhindre, at Tyskland om kort tid ville forlade euroen og gå tilbage til D-marken? I valgkampen i Nordrhein-Westfalen var den slags snak forbeholdt Helga Zepp-LaRouche og Bürgerrechtsbewegung Solidarität, BüSo, men nu finder den sted i hele den tyske presse lige fra *Bildzeitung* til finansverdens husorgan, *Frankfurter Allgemeine Zeitung*.

Financial Times, talerøret for City of London, spekulerer nu åbent om, hvorvidt Tyskland vil have forladt euroland, inden Grækenland kan nå at blive smidt ud. I visse schweiziske finanskrede mener man, at det tyske bidrag til hjælpepakken blot var den tyske afskedsgave til euroland, inden man i løbet af en weekend i en ikke fjern fremtid pludseligt siger farvel til euroen. Det tyske finansudvalgs *Wirtschaftswoche* fremhævede i en artikel den 26. maj, at det teknisk set ikke er det store problem at gå tilbage til D-marken, for de fleste penge er alligevel elektroniske, og alle de eurosedler, der er trykt i Tyskland, kan man genkende på et »X« i nummerserien. De ville sammen med tyske euromønter udgøre den gangbare mønt i Tyskland, indtil man fik produceret nye D-mark.

Det bliver stadig mere tydeligt dag for dag, at det liberale supranationale globaliseringsystem har spillet fallit. I stedet må der etableres et nyt system, baseret på et samarbejde mellem suveræne nationer med hver deres finans- og kreditsystem. Fordi vi her i Danmark holdt fast i kronen, så kan vi allerede nu sætte gang i de statsligt finansierede investeringer, man endnu kun kan drømme om i euroland.

Fodnoter til Schumann-artiklen:

1. Denne artikel er dedikeret til mindet om Susan Schlanger, som længe kæmpede en heroisk kamp imod kræft, mens hun fortsatte med at være en af lederne af Lyndon LaRouches politiske kampagne i USA indtil hendes død i 2009. Hun elskede Robert Schumanns musik og det første udkast til denne artikel blev skrevet til et festskrift for hende et par måneder forinden.

2. *Det Veltempererede Klaver* er to samlinger af klaverstykker, der hver indeholder præludier og fugaer i samtlige 24 tonarter. Bach skrev dem for at udforske mulighederne i den revolutionerende nye måde at stemme orgler og klaverer på, der blev kaldt veltempereret, som gjorde det muligt at spille i alle tonarter og at

modulere (bevæge sig) gennem mange forskellige tonearter indenfor samme komposition.

3. Den første artikel: »Mozart, Bach og den musikalske jordemoder« påviste, hvorledes Wolfgang Amadeus Mozart var inspireret af Bach (se www.schillerinstitut.dk/bach.html).

www.schillerinstitut.dk/bach.html).

4. En fuga er en avanceret frit sammensat version af en kanon (f.eks. *Mester Jakob*). I en fuga, som betyder »at jage« på italiensk, optræder et kort musikalsk motiv først alene, og bliver derefter efterfulgt af andre stemmer med det samme motiv én efter én, som hvis de jagtede hinanden. Den indledende stemme fortsætter så med en anden musiklinje, i et mod- og samspil med efterfølgerne, hvilket fører til musikalske konflikter, der kræver løsning og fortsat udvikling.

5. Fra John Keats *Ode til en græsk urne*: »Melodier, som kan høres, er smukke, men de uhørte er smukkere; spil derfor videre svage fløjter«.

6. Robert & Clara Schumanns ægteskabsdagbøger, s. 8 f.

7. Wieck lod alle sine klaverstuderende studere sang, og lærte dem så at spille på en syngende måde. Reich,

Nancy, Clara Schumann, s. 281.

8. Andersen til Schumann: »Jeg er meget overrasket og glad for at De vil give mig Deres nye kompositioner til mine sange. Med dette bringer De sommersolen ind i mit hjerte« (oversat fra engelsk).

Schumann til Andersen: »Giv denne musikalske tolkning af digtene en venlig modtagelse. De vil måske finde dem lidt mærkelige ved første øjekast – det var også min første reaktion på Deres digte! Men efterhånden, som jeg trængte ind i dem, fik min musik også en mærkværdig karakter. ... Man må skrive en anden musik til Andersens vers end »Spring ud, søde viol!...«.

9. Andersen: »Klokken henimod 7 gik jeg til Schumanns, spaserede med ham ud af Porten; hjem hos ham kom Fru Freghe, hun sang dejligt *Martsviolerne*, *Soldaten* og især *Spillemanden*, Clara Schumann spillede, det var van-

skeligt at vide hvo af de 3 der skulde have meest Roes; vi spiste særdele godt til Aften og drak Rhinskviin og Champagne.« H.C. Andersens Dagbøger II, 1836-1844, Gads Forlag, 1973, s. 416-417. Hvis man bare havde været en flue på væggen den aften! Det fjerde digt var *Tyveknægten*.

10. Schumanns tidlige breve, s. 179.

11. Dette beskrives i detaljer i den fulde version af min artikel.

12. Anti-entropi: henimod en udvikling, ikke en stilstand eller forfald.

Radio Schiller:
nyhedsorientering
på dansk:
schillerinstitut.dk

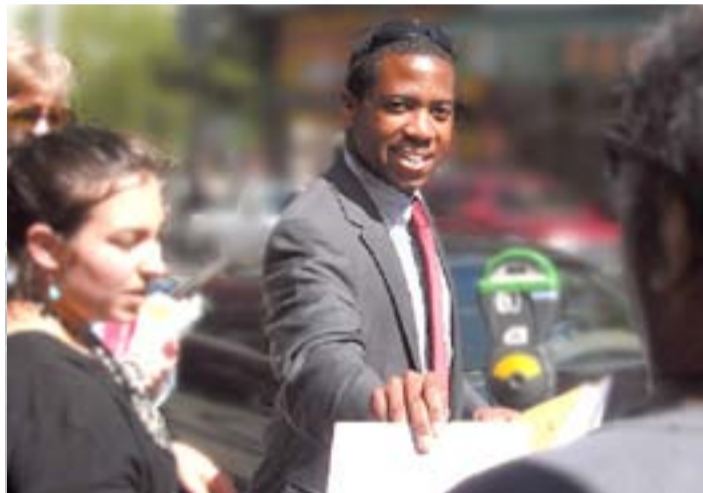
LaRouches Ungdomsbevægelses kongreskandidater i USA

Den 2. marts 2010 blev USA rystet af et politisk jordskælv, da den 33-årige LaRouche-aktivist Keshia Rogers vandt en jordskredssejr over Det demokratiske Partis foretrukne kandidat, ved primærvalget i Texas' 22. kongresdistrikt. Rogers vandt i distriktet, som huser hovedkvarteret for rumprogrammet NASA, som Obama vil skære kraftigt ned på, med sloganet: »Red NASA – Afsæt Obama – Stem på Rogers«. Rogers forklarede, at det er forræderi imod USA's fremtid at stoppe NASA's rolle som drivkraft for videnskabeligt og teknologisk fremskridt.

Keshia Rogers sejr var endnu et vidnesbyrd om, at den tidligere så populære præsident Obama, bliver mere og mere afskyet af den amerikanske befolkning dag for dag. Han er blevet afsløret som en marionetdukke for City of London og finansverdenen, der er ligeglad med befolkningen og nationen – senest da han ikke greb ind overfor BP's olieudslip i Den mexicanske Golf.

Keshia Rogers mobiliserer nu for at få afsat præsident Obama hurtigt nok, til at USA stadig kan redde sig ud af krisen med en Glass/Steagall-bankreform, der kan stoppe spekulation og derivater, og et Roosevelt-lignende økonomisk opbygningsprogram.

**SAN FRANCISCO
SUMMER SHIELDS**

Summer Shields stiller op ved det demokratiske primærvalg i San Francisco imod Nancy Pelosi, formanden for Repræsentanternes Hus, og Rachel Brown stiller op i Boston imod kongresmedlemmet Barney Frank. Frank har som leder for finansudvalget i Repræsentanternes Hus været dybt medansvarlig for at forhindre gennemførelsen af Lyndon LaRouches forslag for at redde de amerikanske husejere og sætte de amerikanske banker under konkursbehandling. I stedet spillede han og Pelosi en hovedrolle i at bevilge de enorme hjælpepakker til finansverdenen, der er løbet op i tusinder af milliarder af dollar.

Brown blev også landskendt i USA, da hun ved et af de mange protestmøder imod Obamas sundhedsreform i august 2009, havde en direkte konfrontation med Barney Frank, hvor hun afslørede Obamas sundhedsreform som en gentagelse af Hitlers T4-program, der reducerede sundhedsudgifterne på brutal vis. Franks arrogante respons var, at han hellere ville diskutere med et spisebord end med hende.

**BOSTON
RACHEL BROWN**

KOSMISK STRÅLING PROJEKTET

LaRouches Ungdomsbevægelse LYM er i dag spydspidsen i en genoplivning af den store videnskabstradition fra tænkere som Kepler, Gauss, Riemann, Vernadskij og Einstein. De er i gang med en kortlægning af den kosmiske stråling, der findes overalt i »det store tomme verdensrum«. Det er af afgørende betydning, når mennesker skal rejse til månen, Mars og længere ud i rummet, men den kosmiske stråling har også langt større betydning for livet på jorden (og i resten af universet) end man i dag er klar over.

Udover at bryde videnskaben ud af den

akademiske verdens kreativtidsdræbende newtonske spændetrøje, producerer LYM også en lang række studier og videoer, som kan genoplive den sande amerikanske økonomiske tradition fra Alexander Hamilton og Roosevelt. De uddanner et politisk og intellektuelt lederskab til ikke bare at få USA og verden ud af den nuværende krise, men også føre os ind i den kommende rumalder, hvor mennesket bevæger sig ud i resten af universet.

Se mere på »The Basement Project« på www.larouchepac.com.

LaRouche
POLITICAL ACTION COMMITTEE

SE DAGLIGE VIDEOER PÅ WWW.LAROUCHEPAC.COM

**VÆR AKTIV! KONTAKT OS:
35 43 00 33, si@schillerinstitut.dk**